

ПЛОВДЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Пловенски Гласъ“ ще излиза всѣка Недѣля. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всѣка дума по 3 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Периодично обявление и други се продаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Бояджиеви, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстникъ въ г. Пловенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бъдатъ платени. Обявленията на г. Пристава въ 2 ст. на дума.—Единъ брой 20 ст.

Le publicité pour l'Allemagne, l'Autriche Hongrie et la Suisse est réservée exclusivement à M. M. Haasenstein & Vogler, Société anonyme à Berlin. Prix par ligne 40 Pfennig valent allemande

МЕМОАРЪ ЗА МАКЕДОНИЯ.

Цариградъ 3/2. Българския дипломатически агентъ Марковъ прѣдстави вчера на Великия Везиръ единъ мемуаръ върху станалитъ въ Скопие отъ мѣсець ноемврий събития, въ който се съобщава, че 592 души българи сж били тамъ арестувани, между които 30 учители и мнозина свещеници.

Мемуара съдържа подробни описания относително мжкитъ упражнявани върху 35 лица, 7 отъ които сж се поминали, говори за изнасилването на едно 10 годишно момиче, вследствие на което умрѣло и за обезчестяването на много жени и момичета, за побоя който се напаса непрестанно на нещастнитъ затворници въ Кумановскитъ застави, за убийството на единъ свещеникъ и пр. Казва, че листата на малтретиранитъ лица не е още попълнена. Като допуща, че турция има право да прѣстъпва компрометиранитъ при откриването на склада отъ оръжия лица, мемуара обяснява, че станалитъ по този случай прѣстъпления и невядържанности сж крайно раздразнили общественното мнение въ България и сж накарали правителството да интервенира. Мемуара посочва на лоялното и миролюбивото поведение на България, обржща вниманието на портата върху тѣзи факти и тѣхнитъ лоши послѣдствия и изисква бързото отгъвнение на това третиране, прѣмахването на военния кордонъ около въпроснитъ села, прѣнасянето на арестуванитъ въ Скопие, отчислението на префекта на полицията въ Кратово и на каймакитъ въ Цѣли Куманово и Паланка.

Заб. Р. Вѣстникътъ ни бѣше свързанъ и гуденъ подъ печатъ, когато получихме горнята телеграма, която читателитъ ще прочетжтъ. Отъ нейното съдържание ще се разбере, че онѣзи зашки тупурдий, които на шата многочислена по вѣстници оппозиция гърми, че днешното правителство мълчало, защищавало интереситъ на тирцитъ, а не на братията ни македонци, сж тупурдий само за кокалъ. Въ София има и такива рублици, ала „Отзивъ“, които се надуватъ отъ всичката сволочь въ България. Тамъ има алармаджий, авантюристи, които немогжтъ да глѣдѣтъ повече отъ носѣтъ си; за това бѣха дигнали вѣвѣта. Какво ще кажатъ сега, когато виджтъ, че българското правителство дава мемуаръ на Турция, иска просто и ясно изгонване на каймакани, които малтретиратъ македонцитъ. Има работи, които облекчати на правото и силата турция не може да откаже. Велика Россия, която споредъ нѣкой начягря отъ София иска да ни поробва, чрѣвъ посланика си въ Цариградъ, иска реформи за Македония и Армения! Какво ще ни се каже и за това. Нѣмали да мълкватъ прѣсипвалитъ гласове на малкитъ?

ТЕЛЕГРАММИ

Берлинъ. 31 Райхстага вотира увеличението заплатата на Канцлера до 100,000 марки. Князь Хохенлое е малко нерасположенъ.

Парижъ. с. д. Споредъ В. Снеклъ, Бордерото Дрейфусъ е било откратиано, а не сезирано. Военния Аташе се е научилъ за него чакъ слѣдъ публикацията му въ „Matin“ Казарата прие едногласно проекта за отмахването на укрѣпленията около Парижъ между Поанъ дю Журъ и Пантенъ. Естерхазе поиска позволение отъ генерала Бийо да прегледа по скдебенъ редъ де-монстраторитъ си.

Римъ. с. д. Министра на финанситъ обяви, че е недопустимо да се унищожи напълно митничното право върху житата.

Москва. с. д. Тази сутринъ избухна пожаръ въ операта, по голямата частъ отъ която бѣ унищожена, 8 помпieri тежко ранени.

Цетина. с. д. Официалния вѣстникъ опровергава извѣстията на вѣстникътъ, че правителството имало намерение да склучи въ Италия единъ заемъ.

Цариградъ с. д. Абисинската миссия ще бѣде носителка на 1 саморжчно султаново писмо до менелика.

Цариградъ с. д. Извѣстието на Стандартъ за нѣкакво си концентриране на турски войски около румелия е лъжовно.

Вена 1. Ректора на политехническото училище напомни на студентитъ да се въздържатъ отъ всяко незаконно дѣйствие прѣдъ видъ на тѣжкитъ послѣдствия, които биха се появили. Въ Вена Инсбрухъ Лайтнерицъ, Грацъ и пр. Славянскитъ студенти сж рѣшили да не посѣщаватъ курсоветъ.

Берлинъ с. д. (Райхстага) побѣденъ по бюджета на правосъдието Г. Либеръ прѣдложи да се намали съ

6000 марки заплатата на държавнитъ секретари, като обяви че той е готовъ да вътира за едно увеличение, ако правителството общае форменно да повиши заплатитъ на малкитъ чиновници въ пошитъ и телеграфитъ съгласно желанията на Райхстага. Райхстага прие предложението на Либера.

Лондонъ с. д. Единъ английски крейсеръ заминува за Китай. Райтеръ се научава, че всичкитъ твърдения за окупацията на Портъ Артуръ отъ Русия сж неоснователни тъй като тукъ работата само за зимуването на Рускитъ кораби.

Парижъ с. д. Въ камарата Локроа критикува маритимната програма на правителството, като казва, че Френскитъ кораби въ средиземното море не сж въ състояние да атакуютъ нито една частъ отъ Италианскитъ брѣгове.

Въ отговоръ на поздравителната телеграма, която г-нъ О. р. Управителъ е поддалъ до Н. Ц. Височество Господаря по случай рожденний день на Н. Ц. Височество Прѣстопронаслѣдъ Бореа Търновский, г-нъ управителя се е удостоилъ съ слѣдующий отговоръ.

Пловенъ

Окржжному Управителю,

За поднесенитъ изъдравления и благожелания по случай рожденний день на Синъ Ми Прѣстопронаслѣдника Борисъ Князь Търновский, исказвамъ Вамъ и на населението отъ повѣранный Ви окржгъ Моята сърдечна благодарностъ.

(п.) „Фердинандъ“

София—двореца.

Негово Царско Височество Българский Князь
ФЕРДИНАНДЪ I-й

Днесъ, по случай рожденний день на Негово Царско Височество Борисъ Князь Търновский, слѣдъ Божественната литургия, се отслужи на градский площадъ, въ присѣтствието на чиновническото тѣло, учителското, ученическото и гражданитъ, молебенъ за здравнето и дългоденствието на Негово Царско Височество Прѣстопронаслѣдника.

По тоя случай щастливъ се считамъ да поднесж прѣдъ стѣпнитъ на Ваше Царско Височество мойтъ и на населението въ повѣренното ми окржжие вѣрно подданнически чувства на безпрѣдѣлна любовъ къмъ прѣстола и династията на Ваше Царско Височество.

Да живѣе Негово Царско Височество Прѣстопронаслѣдника Борисъ Князь Търновский! Урра!! № 205.

(п.) Управителъ: Великовъ

БЪЛГАРСКО ТЪРГОВ. ПАРАХОДНО ДРУЖЕСТВО

Обявление

№ 31

Дирекцията на Българското Търговско Параходно Дружество, като съобщава на г. г. акционеритъ си, че общото годишно събрание се свиква за 15-и идущий Февруарий т. г. въ г. Варна, умолява сжщитъ да иматъ добрината и прочетжтъ обявлението на Дирекцията въ „Държавний Вѣстникъ“, подъ № 29 за да видятъ прѣдметитъ съ които ще има да се занимава събранието.

гр. Варна, 12 Януарий 1898 год.

Отъ Дирекцията.

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА

Като почваме петата годишнина на вѣстника „Пловенски Гласъ“ за длъжностъ считаме да явиме на всички приятели и съмишленици, че за въ бѣдѣще нѣма да отговаряме на всички нападки и инсинуации, които тайфата около „Бдитель“ сипе по адресъ на редакцията или на нѣкои наши приятели. Това правиме като исхождаше отъ съображеннето, че задачата на всѣки общественъ органъ е да възпитава, а не да деморализира читающата публика

Пловенъ, 25 Януарий 1898 год.

Работитъ въ истокъ отъ день на день, вмѣсто да се избистрюватъ, повече се заплитатъ. Рѣшението на Критский въпросъ изглеждаше, като свършенъ, нѣ днесъ се повдигатъ нови мжнотии за лицето, което ще заеме длъжността Генералъ Губернаторъ. Едновременно съ това излиза на сцената и въпроса за въвеждане реформи въ Македония и Армения. Постановянето на този въпросъ на днешенъ редъ е повече отъ належаще. Жестокоститъ, които турскитъ власти, — башибозуцитъ и редовната войска, извършихж надъ беззащитнитъ рай—българи и арменци, надминахжх всѣка граница. Цѣли рѣки отъ кръвъ протече по цариградскитъ улици, когато безмилостно се колѣхж беззащитнитъ ерменци, защото искахж да имъ се даджтъ автономни правдини; днесъ сжщето се повтара надъ беззащитнитъ наши братя отвѣдъ Рила въ Виница, Шипъ, Кочани. Тукъ се исте-заватъ съ хиляди български семейства, тукъ се пролива кръвта на беззащитнитъ рай, тукъ се безчестжтъ семейства, излагатъ се на поругание дѣвщици, подлагатъ се на жестокости учители, свещеници! И защо е всичко това? За нищо друго, освѣнъ да се насити жедното за кръвъ око на башибозука, за да се ограби имота на раята и да се сплашжтъ всички българи въ тази страна, да се убие у тѣхъ духътъ за свобода и независимостъ, и да не смѣжтъ да поискатъ правдинитъ, които имъ гарантира Берлинский договоръ.

Турската администрация и войската не падатъ по долу въ своя вандализмъ отъ башибозуцитъ. Най голѣмитъ жестокости днесъ върши редовната турска войска. А това не показва ли, че въ това свирѣпо племе отсѣтствува всѣка човѣшка добродѣтель, че турцитъ сж расвириѣбли като диви вълци и че, ако не се взематъ мѣрки, жестокоститъ могжтъ да се продължжтъ за дълго врѣме и въ по-голѣмъ размѣръ? Да това е фактъ и длъжностъ е на правителството ни енергически да се застѣпи за участва на сънародникитъ ни въ Македония, гдѣто на всѣкждѣ владѣе паника и ужаси обхващатъ всичкитъ каази, гдѣто се появи турска войска. Независимо отъ истезанията, на които сж били подложени българетъ при обие-китъ, арестуванитъ съ подлагани на нови истезания и въ тъмницитъ. Населението цѣло е обзето отъ ужасъ и никой не смѣе да излиза отъ домътъ си, а такова едно положение търпимо ли е за дълго врѣме? Не! отговаряме ний, защото цѣла Македония е пламнжала и турскитъ войници безнаказано върлуватъ, убиватъ и грабжтъ. Турското правителство взема мѣрки, за да прѣкрие тѣзи свои звѣрства въ Македония, нѣ наша длъжностъ е да освѣтляваме общественното мнѣние и да се застѣпиме за участва на сънародникитъ си. Вѣстникъ „Новини“ е спрѣнъ, защото е ималъ

доблѣстта да исповѣда горчивата истина. Нѣка турското правителство знае, че българетѣ въ свободна България не можѣтъ да гледатъ хладнокрѣвно на звѣрствата и жестокоститѣ, на които сѣ изложени братята имъ въ Македония, защото и на българетѣ въ България е още извѣстно, какво значи турско правосудие, турска администрация и турски башибозуклукъ. Съ истичанието на двадесетъ години споменътъ за турскитѣ звѣрства въ България не се е унищожилъ.

Кой не си припомнюва за клането въ Батакъ, Ново-село, Панагюрище и пр.? И тогава турското правителство искаше да прѣкрие тѣзи жестокости, нѣ Европейската преса ги извади на явѣ и слѣдствието бѣше горчиво за турцитѣ. Тѣзи звѣрства и жестокости се извършватъ въ по голѣмъ размѣръ и днесъ въ Македония. Това е неуспоримо и длѣжностъ на правителството ни е да се застъпимъ, гдѣто трѣбва, за да се подобри участъта на македонцитѣ, а и Европейскитѣ сили трѣбва да се убѣдятъ, че турцитѣ не сѣ вече въ положение да управляватъ подвѣдомственнитѣ си народи и да гарантиратъ имота и честта имъ. Последнитѣ жестокости и звѣрства, които се извършватъ въ Македония доказватъ това най-нагледно. За да се тури край на тѣзи турски произволи, за да сѣ ограда имота и честта на българското население, трѣбва да се тури въ сила берлинския договоръ, относително въвеждането реформи въ Македония. Този въпросъ е повдигнатъ вече отъ Европейската преса. В. „С. Петербургскія вѣдѣности“ като повдига този въпросъ указва, че слѣдствие жестокоститѣ, които се извършватъ надъ беззащитнитѣ поданици на портата, врѣме е да се введѣтъ въ Македония реформитѣ, прѣдвидени въ берлинския трактатъ.

Даденитѣ три берати не сѣ отъ естество да замажатъ очитѣ на българското правителство и народа, за да не зематъ при сърдце интереситѣ на българитѣ въ Македония. Бератитѣ нѣматъ нищо общо съ звѣрствата, които се извършватъ въ Македония и ако турското правителство се самооблѣщава да вѣрва, че съ тѣхъ е запушило усата на българското правителство и народа, много се лъже. Бератитѣ сѣ берати, нѣ и жестокоститѣ сѣ пакъ жестокости. И никой българинъ не може да не съчувствува на своитѣ братя, които днесъ сѣ изложени на такива нечути произволи отъ страна на турското правителство. Врѣме е вече турското правителство да разбере, че и търпѣливостта си има своитѣ граници.

Ний сме увѣрени, че нашето правителство не е стоело и не стои съ сгърнати рѣцѣ, нѣ длѣжностъ му се налага да направи още по-енергически постѣпки, както прѣдъ портата, така и прѣдъ силитѣ отъ ония, които до днесъ е правило, защото турскитѣ произволи, вмѣсто да се намалѣтъ, взематъ по-голѣми размѣри и цѣла Македония днесъ тегли ежщата уячь, каквото въ начало сполете Виница.

ПОДЛИСТНИКЪ

Новогодишно писмо.

Е, приятелю, както винаги, тѣй и сега те поздравявамъ съ новата 1898 година. Желая ти щастие и сполука въ всичко, въ всичкитѣ ти работи, лични и обществени, напредѣкъ и добро, борба и побѣда надъ отечественитѣ прѣдатели. Върху едно само нѣщо искамъ да ти обърна вниманието, да не бѣдешъ толкова наивенъ и довѣрливъ, за да се лъжишъ само отъ едни съмнителни печалби и отъ външния изгледъ на нѣщата да си правишъ заключение за тѣхното значение. Въпроса е по рѣшението на емигрантския въпросъ и влашкиятъ берати въ Македония. По тоя въпросъ ти и приятелитѣ не трѣбва да се самооблѣщавате отъ нѣкаква си печалба, защото тя е съвършено фиктивна и малозначаща и е само една шашармаджийска постѣпка, за да се отвлече вниманието; по тоя въпросъ ти, брате, пѣкъ и приятелитѣ трѣбва да се държите по пѣтя на свѣщенната казѣнописача се „Свобода“, която заедно съ прѣдѣлнитѣ статии по трансбалканската линия, печати и дълги иремияди по бератитѣ и емигрантитѣ, съ което едно че увѣковечава безсмъртната, безъ никакъвъ сѣхъ, слава на блаженопочившия ни шевъ—прѣстолосъздателя, но и друго, по природенъ начинъ, ей тѣй полегато, искава съжеление за неучастieto ни, въ

По въпроса за гарата.

Най-послѣ въпроса, гдѣ да бѣде гарата, е рѣшенъ. Ний нѣма да обвиняваме никого за това рѣшение, нито пѣкъ ще злословимъ по адресъ на когото и да било. Това не ни е прѣвичка, защото отъ въпроситѣ, които иматъ общественно значение, не правиме, както и никога не сме правили, политика. Ний ще се придѣржаме строго къмъ истината, макаръ и да бѣде това неприятно нѣкому. За насъ частно е безразлично, гдѣ ще бѣде гарата на желѣзницата, нѣ не е така въпроса, ако се погледне на него отъ точка зрѣние на интереситѣ на града. Въ такъвъ случай въпроса добива съвсѣмъ друго значение. Никого интереса на едно лице не може да се отождествява съ интереса на града, а този интересъ на града всѣкога трѣбва да стои по-близо до сърдцето на всѣкого, Общитѣ интересъ, общото благо, трѣбва да стоитѣ на прѣвѣпланъ. Съ въпроса за гарата тѣсно сѣ свързватъ три въпроса: повдигане икономическото състояние на частнитѣ лица, повдигането на търговията и увеличаване приходитѣ на общината.

Разрѣшението, което вземѣ на 17 тогъ въпроса за гарата не удовлетворява напълно горнитѣ въпроси, защото се игнорира общитѣ интересъ, като се отива даже и рѣзко срѣщу него. За да бѣде по ясно всичко казано, ний ще разискаме този въпросъ отъ всички страни, като ще укажемъ на неудобствата и прѣимущества.

Ний оставаме напълно на нашето мнѣние, което искаме въ броя си №45-46 на вѣстника, което не прѣдставлява ничие мнѣние, освѣнъ оно ва на редакцията. Кой сѣ причинитѣ да бѣдемъ за построяването на гарата при сухата чушма тѣ сѣ изложени и днесъ ний поддѣржаме това си мнѣние, което подкрѣпваме и съ факти, които най-ясно доказватъ, че ний не сме се инспирирали отъ никого и че сме имали прѣдъ видъ интереситѣ на града и общината, а не на частни лица.

Построяването на гарата при гробищата ще бѣде въ полза на частнитѣ лица, които иматъ на близо тамъ свои имоти, защото ще си построятъ хамбари, гостилници, хотели и много лица ще добиѣтъ нѣкаква полза, ще се увеличи участъта на много работници и наконѣцъ ще се украси тази частъ на града. Тукъ ще стане и обора. Това ще бѣде отъ интересъ за търговията и за благосъстоянието на нѣкои и други частни индивидуи, нѣ въ ущербъ на общинскитѣ интереси, защото сѣ построяването на гарата, ще се унищожи и „схръ-пазаръ“. Това закриване на пазаря ще се отрази чувствително на гражданетѣ, защото загубата на (30,000) тридесетъ хиляди лева, които ежегодно се получаватъ отъ пазаря за въ полза на общината ще трѣбва да се добиѣтъ отъ другадѣ. Нѣ отъ кѣдѣ? На това ще ни съвърази, че пазаря ще бѣде прѣнесенъ другадѣ, нѣ гдѣ? Единственото мѣсто, гдѣто би могълъ да се принесе пазаря е мѣстото отъ края на горни Плѣвенъ до мостѣтъ при водѣницата

интереса на народа и подобрѣние партията ни, въ направата и извършването на всичко това, за което прѣдателятѣ сѣбѣжатъ и трѣбватъ.... Но.... историята братко ще покаже.... Дано това не прѣдизвика, до съвършенното му узрѣване, кѣлнение, ако не въ огромната ни партия, то поне въ пресовнитѣ и излияния и еремиини стѣнания подъ гнута на порусенитѣ българи.

Тука работитѣ вървятъ по старому. Въ писалището, очаквающитѣ да слѣзне ангела да размахти купела, продължаватъ да работѣтъ и съ християнско търпѣние да очакватъ, кога ще удари часа да стѣпимъ и посѣемъ браздитѣ. За сега всичкитѣ изучватъ политическата икономия, подъ ръководството на Тарарова, който, както може вече да знаешъ, не справедливо е повишенъ въ свободенъ гражданинъ; това занимание съ политическата икономия е продуктъ на крайното ни убѣждение, че ние ще бѣдемъ полезни само въ икономическото и финансовото дѣло на отечеството, за което сме призвани, това е главната причина, а послѣ вече слѣдва пробуждането и рекламирането на заспалото ни дружество съворѣване. И прѣдстави си, брате, какво благодѣнствие ще настѣпи за народа ни, когато финанситѣ му минатъ въ наши рѣцѣ! Освѣнъ това, рѣшили сме, че нѣма да бѣдемъ тѣй дивни, че да проявяваме боравението си съ народната пара, съ подигане на триетажни здания.

Вѣстника напредѣва, има голѣма популярностъ,

на Герги Дачевъ. Ний поддѣржаме, че принасянето схръ-пазаря отъ едно мѣсто на друго е равносилно съ неговото унищожаване. И нека никой не се лѣскае съ надѣждата да вѣрва въ обратното. Неуспоримо е, че построяването на гарата изключаватъ „схръ-пазаръ“, нѣ по какъвъ начинъ общинското управление ще се възнагради за загубата на 30,000 лева, които ще загуби отъ пазаря? Ето въпросъ, на когото не може да се отговори съ положителностъ. Прѣнасянето на пазаря ще намали за първо врѣме приходитѣ на града съ повече отъ половината отъ тази сума, а слѣдъ година, може би и съ цѣлата сума. Ний не вѣрваме, че пазаря щѣше да бѣдѣ прѣнесенъ отъ „схръ-пазаръ“ въ скоро врѣме. Това прѣнасяние може да стане слѣдъ дестина и повече години; нѣ съ направата на гарата при гробищата, този въпросъ се рѣшава. Явно става, че гарата ще губи въ всѣка година по 30,000 лева, които за нѣколко години правѣтъ една крупна цифра. При това се губи съвършено изъ прѣдъ видъ, че на този пазоръ се прави ежегодно по 200,000—300,000 лева обородъ. Ний повдигаме обора, а унищожаваме пазаря, който съществуваше отъ години. Отъ първата търговия Общината не печели нищо, а отъ втората губи 30,000 лева. При това въ обора не ще взематъ участие всички села отъ Плѣвен. Околия, защото селата на сѣверъ отъ р. „Витъ“ има гдѣ да изнасятъ своитѣ храни. Обора ще има значение само за селата къмъ Югъ отъ града. При това погледитѣ отъ хигиенеска точка зрение съ унищожаването на пазаря не се постига цѣльта—да се прѣчисти мѣстността „схръ-пазаръ“. Щомъ се урѣди обора, пазаря—това мѣсто, гдѣто сега става говеждия пазаръ, всѣки день ще бѣде запълнено съ кола, слѣдователно, не единъ день въ недѣлата, а всѣки день ще се пълни мѣстността съ мръсотии. Въ този случай никакво хигиенеско подобрене не може и да се мисли. А ако гарата се построи на сухата чушма въпроса ще има съвсѣмъ друго рѣшение. Като казваме сухата чушма ний не подразбираме мѣстността отъ нѣжъ, а отъ сухата чушма къмъ Чепенската водѣница. Това е възможно, щомъ правителството иска да направи гарата по-близо. Ний не вѣрваме, че турското правителство, които бихъ въсприятствували на това. Тамъ нѣма да се унищожаватъ никакви гробища, нѣма да се унищожаватъ паметнитѣ, съ които членовѣтъ на семействата сѣ увѣковѣчили паметта на своитѣ усопи, нѣма да се унищожаватъ най-сѣтѣ и схръ-пазаря, съ което се нанася на градската община горната загуба въ доходитѣ. Съ построяването на гарата на това мѣсто се улѣщава пакъ участъта на работното население и тука ще се построятъ хамбаритѣ и тука може да се направи оборѣтъ и освѣнъ това общината нѣма да се лиши отъ прихода на „схръ-пазаръ“. Землепроизводителитѣ, които докарватъ за проданъ своитѣ храни въ града, не ще усѣтѣтъ голѣма умора, ако ги закаратъ още

която се дължи на неговото искрено поддѣржане интереса на народа, за нравственитѣ му и лишени отъ всѣка тенденция антрефилета и най-сѣтне съ самоотверженната му борба съ прѣдателятѣ и угодницитѣ на Россия, единственния врагъ на отечественната ни свобода и икономическото ни благосъстояние.

Съ копчетата (нали се сѣщашъ) сме много добрѣ. И можеше ли иначе. Даже тѣ ни пошопушноватъ това онова.

Читалището.... е по втора работа. Социалитѣ ужъ работѣтъ, но и тѣ, батинка, какъ да го кажа, не имъ е рѣка, но се пакъ има що да имъ се благодари. И до день днешенъ не рачихъ да даджѣ отчѣютъ, макаръ сегиясъ тогисъ, да имъ го искаха нѣкои съ цѣлъ да ни маскарѣтъ; така щото, вслѣдствие хуманността ли, вслѣдствие обичовѣколюбивостта ли на социалитѣ, нашитѣ кожи останаха непочекнати и работитѣ на читалището прѣзъ врѣмето на нашето деребейство сѣ стоѣтъ потулени. Слава Богу, и то иначе, чортъ да го вземе, поглежъ омаскари-ли те съ нищо и никакво. Не напраздно се бе замислилъ Тараровъ, на току чоплеше да си отвѣрща съ гениалнитѣ си подлистници съ псевдонима *селямъжовъ* — прѣведено *дивановъ*. Като е думата за социалитѣ, разбира се, тукашитѣ, то не мога да не ти спомѣнѣмъ нѣ за тѣхната послѣдователностъ и принципностъ, инъ отъ тѣхъ, майсторъ на желѣзни работи, който

единъ километаръ вънъ отъ ада. Притова при сухата чухма има и по широто мѣсто за колата, когато това при гробищата много случаи ще бѣде недостатъчно. И тукъ търговията ще може да вирѣе при същитѣ условия, както и при гробищата, защото нѣма какво да припятствува. Като изхождаме отъ съображението, че мѣстото при сухата чухма, което е вънъ отъ града съ 1 1/2 ки. притежава най голѣми удобства за построяването на гарата, а още повече, че не става причина за унищожаване на „съръ-паръ“, въ който случай общинатъ се лишава отъ 30,000 лева годишенъ доходъ, ий поддържаеме, че най-подходящото мѣсто за построяването на гарата е мѣстото при „сухата чухма“, къмъ града съ протяжение до Чепенската водница.

ХРОНИКА

Стремлението на офицерското общество да разцѣпи гражданетѣ удари въ камъкъ. Самитѣ инициатори се видѣхъ изолани отъ всички граждани, особено на вечеринката сръбчу нова година. Намъ ни е неприятно, огато гледаме, че едни нищожни причини иматъ послѣдствия още по неприятни, нѣ факта си е актъ и ний не можемъ да го прѣмълчине. Какъ е извѣстно, сръбчу нова година комендантътъ каза да даде оркестра на гражданетѣ съ единствената цѣль да попрѣчи на тѣхната вечеринка въ мѣсто очаквания резултатъ се доби другъ горчивъ за инициаторитѣ. Офицеритѣ съ дѣвушки се видѣхъ изолани отъ всички граждани. Обаче прозорливостта на началницитѣ загла, това неприятно впечатление, като покани въ отсъствуващитѣ граждани, дамитѣ на унтеръофицеритѣ. И по този начинъ вечеринката сръбчу нова година въ офицерското общество се състоя. Ний питаеме претенциозний капитанъ Петръ, който по случай банкета на 28 Ноември е бѣше развикалъ въ читалищний салонъ, че обината трѣбвала да прави изборъ на лицата, кога ще кани и офицеритѣ, да ни кажи, какъвъ зборъ на лицата се прави сръбчу новата година когато се поканихъ на вечеринката унтеръофицеритѣ и тѣхнитѣ дами, за да танцуватъ съгѣстно. Гдѣ останъ дисциплината! Не е ли това изкопаване основитѣ на дисциплината въ войската? Ний обръщаме вниманието на по-висшето началство върху факта, който е неупоримъ.

Прѣпорѣчваме на читалитѣ си да прочетатъ подлистника, който двѣ обнародваме.

Въ общото си засѣдане, мѣстното Ловдж. дружество „Ловецъ“, което съществува отъ 6 Декем. 1893, съгласно уставтъ си е преизбрало на ново старото си настоятелство, въ което влазяха като прѣдседателъ Г. Ив. Ив. Доковъ, касниеръ Поручикъ Цв. Данѣловъ и секретаръ Бочо П. Лачовъ.

На 21 т. м. послѣ плнѣ прѣстигна въ градътъ ни Г. Григоръ Начвичъ, идящъ отъ София за Свищовъ, по своя частна работа Г. Начовича го сподобихъ неговитѣ стари приятели

Георги Вацовъ, Коста Хинковъ и Петръ Мецовъ, които съ го водили у домоветѣ си и съ имали *важно засѣдане*. Ако върваме на съобщенията, които ни се доставихъ отъ единъ приближенъ, въ него засѣдане съ земаха участие и трима Стамболисти, които биде правили компромисъ. Г. Начовичъ, далъ имъ билъ и планъ какъ да дѣйствуватъ по разбърканитѣ градски работи. Между друго, Г. Начъ, далъ имъ пълна вѣра, че скоро — скоро той ще бѣде повиканъ на властъ, и тогава.. Кръсти Боже помагачи

Ново откритие съ изнамѣрили нашитѣ Стамболисти. Ние не знаеме кой е позволилъ на Г. Редактора на в. Бдителъ, да бърка въ архивата на Плъвенската училищна инспекция, отъ гдѣто се зети документи, които е забранено отъ законитѣ на страната да се издаватъ. Ние не даваме значение на едно писмо, писано отъ единъ инспекторъ до нѣкое частно лице, отъ което писмо може само да се заключи, какви възгледи има лицето, което го е писало, но не можеме да разбереме, какво е искалъ да прѣдстави този маминъ синъ, който е издалъ това писмо. Дали иска да става флюгель или подобно. Ние мислиме, че Мин. на Просвѣщенieto трѣбва да изслѣдва тази аферка.

Г-нъ Д-ръ Зембелиевъ, Маноръ отъ 4 полкъ е прѣмѣстенъ за Начал. на Дивиз. Болница въ Пловдивъ. Има прѣведени и други офицери отъ мѣстния гарнизонъ, мѣжду които е и Кап. Н. Фичовъ. Ние съжеляваме най много, че Д-ръ Зембелиевъ напуша Плъвенъ, гдѣто оставихъ между много приятели твърдъ добро име и като Докторъ и като общественъ дѣецъ.

Малка комедия. Тѣзи дни бѣше се разиграла мѣжду нашитѣ приятели, които, кой знае какъ съ се повлияли отъ нѣкой блажени *жаждущи*. Помислили да бламиратъ постоянния съставъ въ лицето на кмета Г. Михайлова и безъ да мислятъ, че нѣматъ болшинство зели рѣшение. Прѣизбрали Г. П. Н. Пѣевъ за кметъ, който на другия денъ се явилъ да приема. Когато се научихме за това, ние се смѣхме не толкова на онѣзи, които нѣматъ хаберъ отъ бламъ, отъ колкото на Г. Пѣева, който така скоро прибързалъ да земе името на дельтъ, въ който съ го избирали само *седемъ* души, а именно *преподобний Макарий*. 19 Януарий такъвъ свѣтецъ имъ. Ако София имъ Георгиевски кметъ, защо и Плъвенъ да нѣма единъ св. *преподобний Макарий*, който тоже по софийски трае само 24 часа.

На 9 т. м. вечеръта, се помина опълченеца Иото Георгиевъ отъ 6 дружина въ крайна бѣдностъ. Той болѣдува повече отъ три мѣсеци. Покойния биде погребенъ на градска смѣтка, слѣствие ходатайството на прѣдседателя на опълченското дружество. Вѣчна му память. Покойния е награденъ съ орденъ Св. Георгий 4 степенъ за храбрость и не е ималъ никаква пенсия.

Пожаръ. Бѣхме пропуснали да съобщимъ въ вѣстника, че дружеството Н. Българовъ и С-ие което строй желѣзно-пътната линия Романъ — Шуменъ, е пострадала значително. Една голѣма барака служаща за станция до с. Ясенъ, въ коя-

тъй? Не можешъ го откажа, толкосъ по вече, че тъй, както се сложени обстоятелствата, и каквото е настроението на народа, то на народняцитѣ пѣсенъта е вече испята и приближава врѣмето, когато ний ще нареждаме обществената трапеза. Едно само ме ядосва, а то е, че дѣдото го прикали и дади братъ ми подъ сждъ. Е, разбирамъ ли го азъ? Тѣй ли се води партия. Но то е да си узнаемъ хората.

Тебъ те имамъ прѣдъ видъ, па и Митю те знае, нали единъ до други сте биле на Шипка, когато го удариха въ ржката; той се извинява и те моли да не завиждашъ на кхщичката му и да я наричашъ народна, защото и ти ще си оближишъ ржката. Тѣзъ година непременно. Стига имъ толкова. Нѣма да отидатъ още много. То не ще направишъ злѣ, прѣвъ денъ, прѣвъ два да попоходвашъ подъ нѣкой телеграфенъ дерекъ и да чуйшъ, кога електриката ще прѣнесе — благата вѣстъ, че отечеството, съзнавайки нашата опитностъ, доблестъ и патриотизмъ, ни повика да посѣемъ браздитѣ на отпусването..., а пардонъ, извиня мя, браздитѣ по управлението.

Щѣхъ да забравя да ти съобщя, че снощи ходихъ въ читалището да сръщамъ нова година. Опитахъ си късметъ до „деветъ“, „осемъ“, Ошипахъ ме като кокошка, но нищо не е, като се вземе прѣдъ видъ, че скоро ще... същай се, тогава е тъй на... или за маакедония! Но заблѣжи, че и комарджилъка и той си има устълъ-

то живѣяха и службаши, помѣщаваше се материалъ, единъ локомотивъ и други вагони, съ се обѣрнали въ пепелъ въ нѣколко само часа. Огъня билъ произлѣзълъ отъ една желѣзна печка. Загуби, както слушаме това дружество имало до 30—40 хиляди лева.

На 10 т. м. мѣстния адвокатъ Г. Д-ръ К. Вълчовъ се е сгодилъ за Госпожица Анастасия Димитрова — учителка при мѣстнитѣ училища. Нашитѣ сърдечни поздравление и благопожелания на сгоденитѣ.

Печално. Прѣди нѣколко дни запасния майоръ Ив. Нановъ, който както извѣствяваше в. Бдителъ, билъ се сгодилъ за Госпожица Малчева отъ Руссе, а живуща въ Плъвенъ при зетя си Подпол. Шиваровъ, е полудялъ и отведенъ по съвѣтитѣ на медикитѣ въ лудницата въ Букурешъ.

Подполковникъ Шиваровъ е прѣмѣстенъ въ Стара Загора и на негово мѣсто е назначенъ Подполковникъ Луковъ. Военното Министерство, споредъ насъ заслужва благодарностъ, защото ако се оставеше за понататкъ на същата служба въ Плъвенъ, отношенията мѣжду воени и граждани щѣха, можеби, да се наострятъ още повече. Ако още на нѣкой другъ имъ се внуши да не бждатъ толкова *взискатели* безъ нужда, ще да тръгне всячко, както е било и по напредъ.

Околийското Плъв. Мирово сѣдилище, насрочва по 40—50 и по нѣкога и до 80 дѣла. Зданието, въ което се помѣщава, е до толкова тѣсно, щото кога се викатъ странитѣ, нѣма физическа възможностъ да се промъкне човѣкъ и да се яви на повикването му въ залата на сѣднията. Това става причина да се прѣкрятъ много дѣла, ако и лицата да се оплакватъ, че неправилно имъ се прѣкрятъ дѣлата. Г. Велевъ окол. мир. сѣдия, трѣбова да земе мѣрки, да иска да му се даде по просторно помѣщение или да не насрочва по много дѣла, защото повече отъ несправедливо е, да прѣкрятъ дѣла на хора, които стожатъ прѣдъ вратата на сѣдилището, а не могатъ да влѣзжтъ, защото въ коридора, призованитѣ се натъкнали просто, като сърдели. Мислиме, че ставаме отзивъ на едно справедливо заявление отъ страна на сѣдницитѣ. се

Г. Ив. Бурмовъ, който отъ Търново бѣ прѣмѣстенъ при Плъв. окр. сѣдъ, си е далъ оставката, понеже е счелъ това назначение за понижение въ службата.

Слушаме, че едно лапачало отъ Плъвенъ, което мериши и на всячко — си било позволило да, телеграфира въ София, че Цанковиститѣ биле си вече оплели канцитѣ и други глупости, които само на една *деария* може да роди главата. Ние съвѣтваме тази персона да си наляга пързалитѣ и да се не бърка въ работитѣ, въ които не му е мѣстото; защото, ако продължава скоро ще да намѣри мѣстото на бившия си другаръ, когато скоро отведоха въ Софийската лудница.

Днесъ изваждаме два броя 2 и 3 едно да намалиме многото утрупанъ материалъ, и друго да допълниме изгубеното врѣме.

ка. Туку тъй не се играе. Па зели нѣкой да се чуджтъ, че еди кой си игралъ, че изгубилъ, че се... е, хе... и не се същатъ диванетата, че и комарджилъка, като природно явление, ама не се подсмивай, си ама своитѣ причини.

Хайде стига толкосъ. Да ти дава новата година животъ и здрави. Прѣвъ нея ще викнемъ, хемъ вѣрвай, долу народняцитѣ! Долу Руссофилитѣ, долу прѣдателятѣ на отечественитѣ интереси. Хемъ кажи на сойката, да не го упува на вересия, какви съ принципитѣ ѝ. Тукашнитѣ сойко готвжтъ отъ върбитѣ край р. Вита късмета. Глупаци съ глупаци мислятъ, че тѣ иджтъ. Ще има да взематъ. Народа ги знае, знае, че сопата и търбонесъчието е по лошо отъ горението съ гасъ.

Сбогомъ, здравѣй.

Твой отъ сърдце съселянинъ: Флоръ Крушувенски.

Прочелъ Питимовъ.

По жглитѣ, (кюшетата) и избитѣ.

Истинска случка.

Рассказъ отъ Е. Новикова

I.

Мѣсецъ Юний е на прѣвършване. Денътъ е прѣкрасенъ и веселъ. Послѣ дѣжда, който валъ пълната нощъ, въздухътъ бѣше напоенъ съ аромати отъ свѣжата зеленина и цвѣтата; дишаше се свободно и легко.

Молиме всички редакции да ни испращат вѣстника си въ **замѣна**, както сж испращали до сега. Молимъ ги сжщо да обявятъ за издаването на **нашия вѣстникъ**, което въ замѣна ще направиме и ние.

Който не е чель глупости, и ако желае, нека чете вѣст. Бдителъ, въ който ще намѣри едно отчаяно парцалче, въ което освѣтъ глупости друго нѣма.

На 6-й Февруарий т. г. ще се отпразнува въ София тържественно двадесетъ и петъ годишнината отъ обѣсването на Василъ Левски. За тази цѣль е изработена и особенна покана. Заслугитѣ, които В. Левски е принесълъ на България като апостолъ на свободата, сж неугнени. Всѣки българинъ отбнява както трѣбва отъ какво значение е жертвата, която Левски принесе на народния олтаръ за свободата на своето отечество. Той е онзи апостолъ, който, както казва Заимовъ, въ епохата на *безкуражието* имѣ куражътъ да тръгне между народа, за да му проповѣдва »правда и свобода« — има *куражътъ* да каже на раята: »не робскитѣ сълзи, а ножътъ и свинецътъ ще те спасятъ отъ тиранията на агата« — има *куража* да каже на роба: съ бабини девитини не се печелатъ *човѣшки правдини*... Василъ Левски е обѣсенъ на 6-й Февруарий 1873 година, а сега на 6-й Февруарий 1898 се навършватъ тъкмо 25 години отъ денятъ на обѣсването му въ София.

Кървопущанието въ Плъвенско

отъ Д-ръ Т. Живковъ

Плъвенскій Окръженъ лѣкаръ.

Въ медицината кървопущанието още отъ старо врѣме е извѣстно и въ употребленіе. То е чисто медицинска операция и влиза въ компетентността само на лѣкаръ и нему само е то позволено. Кървопущаніето е цѣль, който на врѣме и на мѣсто употребенъ, избавя човѣка отъ бърза и неминуема смъртъ, но безъ нужда приложено, съсвива организма, то може да причини даже и смъртъ.

Кървопущаніето, като лесна операция, много си е пробило път въ нѣкои мѣста на България. За това и специалисти по нея има безъ брой и всички тѣзи сж ни останали нѣслѣдство отъ Турско врѣме, както шо ни останахъ и разнитѣ самозвани ажбари и ажбовадци и др. подобни. Нѣкой ажбаръ, или ажбовадецъ, и да посочи по нѣкога и нѣкой ажбъ или нѣкой челюсть, е до нѣйде и лошо и не, понеже живота и здравіето не до тамъ се застрашава, и понеже той повечето пжти вади ажби и съ успѣхъ. Но единъ кървопущачъ, който не притежава ни най елементарнитѣ медицински познания, за да знае, гдѣ трѣбва да пуца кръвъ и гдѣ не, може само да врѣди, но никакъ не и да помага.

Въ Плъвенъ и окръга кървопущаніето е намѣрило всеобщо употребленіе. Тука то има много добра почва. Нещастиятѣ, които туку така, безъ много мисленіе, се подлагатъ на кървопущаніето, могатъ се раздѣли на двѣ категории. Има хора, особено въ Плъвенъ, даже и лица отъ не до тамъ долна класа, които като че ли отъ нѣкаква мания обзети, иматъ обичай въ годината единъ пжтъ, особено пролѣтно врѣме, да си пуцатъ кръвъ, безъ да знаятъ защо. Нѣкои пълнокръвни и съвършенно здрави твърдятъ, че въ кърво-

пущаніето сж виждали извѣстно облекчение, обстоятелство, което до нѣйде може и да се допусне и което пакъ зависи отъ здравственното състояние на лицето, отъ момента на кървопущаніето и отъ количеството на пуснатата кръвъ. На тѣхъ кървопущаніето ако не помогне нѣщо въ сжщностъ, за щастіе, не имъ и врѣди, а облекчението, което, ужъ чувствуватъ, поскоро може да се вземе за въображение. Но има нѣкои, които даже иматъ пужда отъ кръвъ и напусто я хабятъ. Тѣзи послѣднитѣ, като викатъ Доктора да ги прѣгледа отъ извѣстна болестъ, навекдатъ всевъзможни причини за болестта, търсятъ извора ѝ всекъдѣ другадѣ, но не и въ кървопущаніето. Такива даже питатъ Доктора, не бива ли на пролѣтъ пакъ да си пускатъ кръвъ. Това сж хора отъ една категория. Тѣ ежегодно прѣкарватъ, тъй да се каже, една кура отъ кървопущаніе.

Къмъ друга категория принадлежатъ хора, „които лови (хваща) кръвта“. Тѣ сж повечето по селата но, за жалостъ, има ги тоже и въ градътъ. Такива, когато имъ се случи това, охкатъ, пшкатъ, търкатъ се, при такива моментално се вика кървопущача, да ги спаси съ своя чудотворенъ нещеръ. Нѣкои, които не успѣжатъ да си пуснатъ кръвъ, отъ какъ имъ прѣмине, ще полудѣтъ, но ще намѣрятъ нѣкой спасителъ, билъ той на край свѣтътъ. Такива, повечето селяни, се виждатъ често да се лутатъ изъ градътъ и търсятъ еди кого си, дѣто пуца кръвъ.

Въ кжщата, дѣто се случи нѣкого да хване кръвта, домашнитѣ истрѣпватъ отъ страхъ, то се тича и пици и домашни и съсѣди наедно, единъ викатъ Доктора, други тичатъ за кървопущачъ, на който изпревари. Ако дойде Доктора по напредъ, още той не влѣзвалъ въ кжщи, викатъ че болния отива и молятъ го да му пусне кръвъ. Тѣй като мнозина вече знаятъ, че докторитѣ не даватъ туку така да се пуца кръвъ, ако Доктора не пусне, то го молятъ, да позволи на тѣхенъ нѣкой човѣкъ, който и другъ пжтъ имъ е услужвалъ. Въ кжщата е цѣла паника и Доктора не знае, дали да се сѣде, или да прѣтѣжи сериозно къмъ прѣгледаніе на болния. Но какво прѣгледаніе, защо трудъ за изследване на болния, и узнаване болестта му, когато Доктора чува диагнозата и нейното лѣчение още отъ вратата? Хората искатъ кръвъ да тече, не чекатъ лѣкарство за пienie, и свѣршено. Тука се иска искусство и търпѣние отъ Доктора да убѣди домашнитѣ, че това не е никаква кръвъ, а е болѣстъ, на която трѣбва цѣрь. Нѣкой се убѣдѣтъ, нѣкой не, но и онѣзи, които, ужъ, повѣрватъ въ думитѣ на докторя не пропускатъ по нѣкога, додѣто не викатъ и кървопущачъ. Ако болния оздравѣе, благодарятъ на послѣдния, ако умре, кривъ билъ Доктора, че далъ лѣкарства, а не пусалъ веднага кръвъ.

Какво значи това, да хване нѣкого кръвта?

Онѣзи, които произнасятъ тѣзи думи, сами не знаятъ тѣхното значение. До сега, колкото съмъ ималъ случай да бжжъ викамъ-прѣтѣжава болни, били сж хора, които сж имали силни болки въ корема (колики) бодещъ въ гжрдитѣ, силенъ огънь, който причинява тежестъ, мжка (сѣклетъ) на болния, велѣдствие на което той не може да лежи спокойно, но охка, пшка, ляга, става, „свива се на кълбо“, както тука казватъ. Това сж признаци отъ разни болѣсти, при които въ медицината досега нѣма ни дума за кървопущаніе. Отъ какво страдайтъ нѣкъ онѣзи, които е ловила кръвта и допльнително, отъ какъ имъ е прѣминало, отиватъ да имъ се пусне кръвъ?

При мене сж дохождали мнозина такива, които сж искали „расписката“ т. е. разрѣшеніе, което да прѣдставятъ на кървопущача. Тѣ сж съ жълти, блѣди, увѣхнали и испити лица, на които, нѣкакъ да може, съ една фуния да се налѣе кръвъ, а не да се пусне. Това сж всички онѣзи, каквито по селата доста има, като боледуватъ отъ малария (блатна треска), съ силно увеличеніе на далака. Дохождали сж даже и нѣкои туберкулозни (охтичави). Тѣзи нещастници съ голѣма

който извикваше нѣкое си име. Отвѣскаждѣ при този викъ се притекохъ гулящитѣ.

— Бабо, бабо, не видѣ ли ти моята млада господарка? като бърже се приближаваше къмъ бабичката, съ пронизителенъ гласъ и съ плачъ викаше млада мома, елегантно облечена.

— Какво, съ писаритѣ изгуля господарското дѣте, никаквице ниедна? Иди и ъжъ търси сега може би отдавна въ водата да е паднала или да сж ъжъ откраднали нѣкои минувачи

Но момичето вече не слушаше послѣднитѣ думи на бабичката, тя съ тѣлната народъ се пураше по градината, всички питаше, описваше имъ дрехитѣ на дѣте, неговата възростъ и когато получаваше отрицателенъ отговоръ, екубѣше си коситѣ и плачуща като луда, висукаше се въ друга посока.

Като обиколи всичката градина и не намѣри дѣте, тя искочи изъ входнитѣ врата и се затича въ улицата. Стражаря на порядкѣтъ ъжъ стигна и улови за ржката.

— Кждѣ? строго ъжъ викай той.

— Пусти ме, ради Бога, пусти ме и като се мжчеше и да си освободи ржката отъ неговитѣ ржцѣ, викаше като безумна, а между това голѣма тѣлна отъ народъ ти заобиколи. Нѣкои псувахъ момичето, други ъжъ ожалвахъ. Най-послѣ слѣдъ дълги разговори, узнахъ, чия е тя гувернантка и гдѣ живѣятъ нейнитѣ господари. Всички се отправихъ въ пощенската улица. Стражарѣтъ водѣше за ржка Мама—така се зовѣше дѣвцата, която като отпусти ниско главата си, едва си движеше краката. Като се искачихъ на третия етажъ по черната стѣла, стражарѣтъ се сире прѣдъ вратата.

— Тука? Попита той Мама

— Тука, тука, отговори тя.

— Стражарѣтъ откри вратата въ кухнята.

— Тука ли живѣе Петръ Сергеевичъ Олшинъ? по-

молба сж искали „расписката“. Прѣди 3 години дойде въ старата болница единъ иначе тѣлесно доста развитъ момъкъ отъ с. Дили Дабникъ. Той прѣдставяваше горната картина. Прѣгледахъ го, и до като мислѣхъ, какво по добро да му напишѣ, за да може по скоро да се поправи, съобщихъ нещастника, че три пжти вече си е пуцалъ кръвъ, не бива ли още веднжжъ! Прѣгледахъ му ржцѣтъ, то не 3 пжти, но Господъ знае, колко пжти му е расекано по тѣхъ!

На 1-ий Январий т. г. ходяхъ въ с. Бършляница. Когато прѣгледахъ приходѣщитѣ болни въ общинската канцелария, съобщихъ ми бързо, че одного хванала кръвта, да идъ еднага да му помогна. Понеже въ канцеларията се бше натрупалъ много народъ за прѣгледаніе, а още повече, понеже сжщия туку що бше дохождалъ въ канцеларията, пратихъ фелдшера да види каква е работата, като му дадохъ нуждитѣ наставления. Подиръ малко дойде фелдшера, като ми съочи, че болния сжщо иде. Болния дойде и като го прѣгледахъ, намѣрихъ у него единъ далакъ, който му завзеде половината отъ корема. Лицето му бше слабо, блѣдо и увѣхнало. Това бше С. С. на 45 години. Той съобщилъ че му дало нѣщо оръ, станало му злѣ, но му погрѣминало вече. Това сж само два отъ многото случаи, които сж ми останали въ умѣтъ.

Ето въ какъвъ състон ловеніето на кръвта, такива сж тѣзи, които тя лови и които на нея гледатъ съ страхопочитаніе

Кръвта ловинай много селянитѣ, но и гражданитѣ отъ по долна класа. Никога до сега не съмъ срѣщалъ да лови нѣкого отъ по интелигентно семейство. Върху простолудіето кървопущаніето има силно магическо дѣйствиє. Ето защо толкова е распространено въ Плъвенско, още повече като се вземе прѣдъ видъ, че то е една твърдъ лесна операция, която всѣкой, стига само единъ пжтъ да види, може да извърши. Но то е и една твърдъ деликатна операция.

На 15-ий Январий т. г. бше насрочено едно дѣло въ тукашния ср. сждъ, възбудено отъ прокурорския надзоръ, възбудено противъ тукашния всеизвѣстенъ кървопущачъ Николъ Ачковъ. Той се обвиняваше въ това, че на двѣ дѣа отъ с. Бохотъ рѣзалъ подъ язика съ чекия, колтослѣдъ 3—4 дена умрѣли. Дѣлото се отложи по неявяване на единъ важенъ свидѣтель. Това дѣло ми даде поводъ, да напишѣмъ тѣзи нѣколко реда по кървопущаніето въ Плъвенско. *Но този въпросъ не трѣбва да има само локаленъ характеръ, той заслужава особено внимание отъ страна на Правителството. На кървопущаніето, прилагано отъ лица не лжкари, не трѣва да се гледа само, като на практикуване медицината безъ разрѣшеніе, но на дѣяние, което вършено отъ такива, може да има за слѣствие тѣжка тѣлесна поврѣда, даже и смъртъ.*

Запитанъ отъ рѣдѣдателя на сжда за неговото званіе, Никола Ачковъ въ тихо и по ниско, на начинъ свойственъ само на динъ шарлатанитѣ, заливъ, че той е орачъ, земледѣлецъ. Страхъ го бше, види се, да произнесе по високогудата орачъ, понеже сега за първъ пжтъ я произнася, въне ралото никога не е виждалъ и понеже лже цѣль едно сждилище. Но кой е тогава този Никола Ачковъ? Това е онзи алодѣй, който немилостиво и безнакаванъ съ легени, точи като вода кръвта на хората. Той е онзи кървопиецъ, който е испилъ много кръвъ и още не на хората. Едно врѣме се расказваше за вампири, ее ношно врѣме пияли кръвта на хората. Тѣ исчезнахъ вече, но сега у насъ има вампири, които деня, прѣдъ бѣлъ денъ, на малко и голѣмо, лочятъ кръвтъ, вампири по образъ и подобие на човѣкъ, какъвто е Никола Ачковъ. Той рѣжи отъ жаба, отъ жълтеница, ой пуца кръвъ всѣкому, който го покани, той дава водъ на заразителния и отровния си нещеръ за 60 пари, за 2 гроша, за 100 пари, гдѣ както може.

Никола Ачковъ въ 1891 год. е билъ сжденъ отъ окр. сждъ за кървопущаніе. Прѣдъ слѣдственната властъ

пита той.

Тука, отговори дѣвица, запасана съ прѣстѣлка и съ засукани ржкаи (това бше готвачката Тая). Какво Ви трѣбва? Испожата ъжъ нѣма, отговори тя, въ като видѣ Мама, като стражарѣтъ дѣржеше за ржка, тя оплашено погледѣ на нежъ и на тѣлната, която постепенно се качваше по стѣлбата и се събираше прѣдъ вратата.

— Тази ваша гуврнантка ли е?

— Наша, а кждѣ дѣте на господаритѣ? попита Тая.

Като чу силния говоръ, жената на Олшина, Анна Николаевна, жена на около 25 години, показа се на вратата на кухнята, кждѣто вече бше влѣзълъ стражарѣтъ съ Мама и мжго въшнни лица.

— Какво е това, по се е случило? Стражаръ, тѣлна. Мама какво е съ тебъ, гдѣ е Нина? претича се тя къмъ момичето и като ъжъ улови за рамената, оплашено ъжъ попита:

— Кажете, кажете по скоро, какво направихте съ нежъ? гдѣ е мое дѣте? Защо прочее всички мълчите, като статуи? обрѣдъ се тя къмъ всичкитѣ, —защо Вие не ми кажите, кждѣ се е дѣвнжло мое дѣте, моята дѣщеря, моята Нина?

— Тя се изгуби, изведнжжъ продума стражарѣтъ.

— Какъ се е изгубила, какъ се е изгубила? Говорѣте треперяща съ всичкото си тѣло, продума младата жена.

— Неизвѣстно какъ, обади се единъ гласъ отъ тѣлната, може би просѣтитѣ или фокусницитѣ, да сж ъжъ откраднали, а може ъжъ и нѣкой кой

— Кждѣ ходи? казай, казай, настояваше нещастната майка, като залози отново Мама за раменѣтъ. Нѣ изведнжжъ тя поблѣдѣ и паднж въ ржцѣтъ на Тая.

Анна Николаевна паднж въ несвѣсть. Тая проводи по скоро жената, която ъжъ помагаше при съсѣдитѣ да ги повика на помощъ. Слѣдъ двѣ минути въ гостна.

Свѣжитѣ и омити отъ дѣжда листа отражаваха лжчитѣ на слънцето, като измурдѣ.

Групата отъ гулящитѣ, които се расхождаха изъ градината, дишаха този чуденъ здравъ въздухъ. Нѣкои сидѣха на пейкитѣ, като четѣха или работѣха; дѣцата съ шумъ тичаха на тѣли по алеитѣ, като оглушаваха въздуха съ своитѣ весели викове и ту подхвърляха топката и слѣдъ това се впускаха да ъжъ гонятъ и послѣ всички изведнжжъ съ смѣхъ тичаха слѣдъ този, на когото се удаваше съ по голѣма лѣснина да ъжъ улови, когато тя се търкала; ту тичаха, като се надбѣгваха слѣдъ търкулнатия по алеята обрачъ и се вдигаше голѣмъ смѣхъ по мѣжду тѣхъ, когато изведнжжъ обрачѣтъ падаше на земята, безъ да може нѣкой да го улови.

Тѣзи игри и това веселіе на дѣцата съ любовъ слѣдѣше бабичка, облечена бѣдно, нѣ чисто, която сидѣше на една пейка, гдѣто най много се трупаха дѣцата. Тя зорко се вгледваше въ тѣхнитѣ игри по нѣкога даже правѣше забѣлжжж, особено, когато дѣцата почваха да се прѣпираатъ; глчеше гувернанткитѣ, които небрѣжно или грубо се отнасяха съ дѣцата. Велучай че дѣцата, по желаніето на гувернанткитѣ като цѣла ордия отъ птички, прѣтичаха на друго мѣсто, бабичката идѣше слѣдъ тѣхъ и като намѣрѣше мѣсто на пейката, сѣдаше и ги гледаше.

Това сбрѣчвано пустало лице на бабичката бше ненавистно на всичкитѣ гувернантки; тѣ се стараеха колкото е възможно да отидатъ по-далечъ, само за да не седи при тѣхъ този всекогашенъ съгледовачъ, който прѣминаваше отъ една группа дѣца къмъ друга и всички съ внимание и любовъ изглеждаше.

Като просѣдѣ цѣли два часа на едно и сжше мѣсто, бабичката стана и се отправи къмъ другата группа дѣца и едва бше влѣзла въ широката права алея, когато отъ всички страни се повдигна страшна врѣва, срѣди която ясно се чуваше единъ пронизителенъ гласъ,

тогава, както, ако се не лъжж, и прѣдъ самия еждъ, той авторитетно е заявилъ, че се занимава съ кървопущане и то отъ 30 години. Сега той заявява, че е орачъ. И азъ бихъ казалъ, напoкoнъ, че е орачъ, той оре, но не съ ралото, а съ нещера, и то по тѣлото на хората.

При първото му сѣднение Никола Ачковъ е осъденъ на 200 лева глоба. Той апелиралъ присѣдата, и глобата му била намалена на 20 лева, ако не и съвсѣмъ опростена. Това обстоятелство, види се, го е насърчило, че той освѣнъ, че не се е оставилъ отъ кървопущането, а е разширилъ съ всички сили окръга на своята убийствена дѣятелностъ. Това доказва грамадното число подписи, събирани въ градътъ и селата отъ християни и мухамедани, съ които този пѣтъ той излиза прѣдъ сѣдѣтъ, да докаже своята правоспособностъ и да го увѣри и самъ себе изобличи, че той не пие кръвта на хората само въ градътъ, но и въ селата.

Както въ първото, така и въ второто дѣло има такива курioзи, щото единъ Българинъ съ горчива усмивка трѣбва да се почита, въ кой вѣкъ и гдѣ се намираме ний, дали въ XI, или въ края на IX вѣкъ и дали въ образована и просвѣтена Европа, или тамъ негдѣ мѣжду дивитѣ племена?

Плъвенъ, 20-ий Януарий 1898 год.

Отговоръ.

Старому поборнику-опълченцу, Г-ну Катрову,
въ гр. Плѣвенъ.

Почитаемий друже,

Удостоихте ма съ вниманието си въ брой 38 на уважаемия в. „Плъвенски Гласъ“, въ който прочетохъ отвореното ви писмо до мене, слѣдъ като са завърнахъ тукъ. Закъснялъ съмъ съ отговора си, но по добръ кажено да ви отговорѣ, азъ, колкото никога. Работата съ в. „Отзивъ“, ето какъ бѣше и е.

Прѣдприетата ми работа съ в. „Отзивъ“ има за цѣль: да напиша житията до колкото можъ, на всѣки „народенъ дѣецъ“ до освобождението ни, и да са отпечата портрета всѣкому вѣрно, чисто и хубаво, та да види всѣки сега и въ бѣдѣ, че тѣзи хора не сж биле *улични, бездѣлници* и пр.

До като в. „Отзивъ“ печаташе образитѣ на разни индийски, африкански, и др. князове на дивитѣ, съ съжитията на които хранеше нашата публика, която нищо общо не е имала и нѣма съ тѣхъ, въ 1896 г. ми даде идеята да са замѣнятъ тѣзи образи на чужденцитѣ съ онѣзи на нашатъ *народни дѣйци*, и позвахъ да събирамъ портретитѣ имъ. Мин. година са срѣгнахъ тукъ съ агентина на г. П. А. Петровъ и му прѣдложихъ устно да пиши на г. Петровъ, да ли ще са съгласи да му доставямъ портретитѣ и биографийтѣ на нашитѣ дѣйци да ги печата вмѣсто онѣзи на чужденцитѣ подъ условие: *да ми върже портретитѣ обратно чисти и неовръдени, да ми дава клишетата имъ да сж ползувамъ по смъ за напечатването на книгата си* (за тѣзи биографии) върху които сега работѣ, *да ми се запази правото на препечатване тѣзи портрети и житията имъ и да печата портретитѣ ясни, хубаво, чисто и вѣрно на оригинала*. Г-нъ Клявковъ писахъ и ми събщи, че г. Петровъ са съгласи на тѣзи ми прѣдложения и, че той щялъ да обяви въ вѣстника си „Отзивъ“ *молба:*

та стая влѣзе млада жена съ своята слугиня; двѣтъ се заввѣхъ да се трудятъ около Анна Николаевна.

— Ти чакай Господаря, не ѣж пускай, каза Таня на стражаря, — а азъ ей сега ще отидж за него, и съ тѣзи думи, тя, като си намѣтнъ на главата кърпа, завтече се.

— Стѣдва ти се да бѣдешъ бита съ камшикъ, говорѣше на плачущата Маша една бабичка, дошла заедно съ тѣлната.

— Тя и сама не е, Богъ знае, колко добръ, отговори единъ гласъ отъ тѣлната. Захвана се прѣсѣда.

— Мълчете, извика имъ стражарѣтъ. — Какво ще разсѣждате тука, — идѣте си каза стражарѣтъ, като изгласкваше изъ вратата неканената публика.

Маша сидѣше на една пейка съ отсуенжта глава, като осъждана на смъртъ, блѣда съ зачервени отъ плачъ очи.

— Бавачка! На сжщето мѣсто гнѣвно викаше една бабичка, — всички сте такива бавачкитѣ

— По тихо, бабо!

— Тихо, а, проговори бабичката, — ти си така сжщо стражарѣтъ за порядъка се грижишъ, а не видѣшъ, какъ крадѣтъ господарскитѣ дѣца.

— Ти гледай: нѣмашъ какъ да правишъ друго.

— Нѣма азъ сжмъ назначена за това?

Богъ знае, до кѣдъ би дошла тази прѣпирня, ако въ това врѣме не бѣше прѣпичала Таня, а слѣдъ неж прѣстарѣла дама съ сиво намѣтало и черна сламена шапка съ перо.

Тя се запрѣ за минута, догдѣто Таня и помогнахъ да си съблече дрѣхата и ѣ пое шапката.

— Какъ можа да се загуби отъ тебе дѣтето, попита тя стоящата Маша.

— Не знамъ, тихо отговори Маша и, като закри съ кърпа лицето си заплака.

— Та кой другъ знае? Обърнахъ се тя къмъ окръжающитѣ, кой какъто знае — да кажи, какъ се случи това?

да праща всѣки портретитѣ и житията *направо на менъ тукъ*. Въ 138 брой той писа условията ни, но не всичкитѣ, а остави въ резерва нѣкои отъ тѣхъ. Напечатана рѣчената *молба*, но не както бѣ уговорено, *а да пращатъ портретитѣ въ редакцията му или на менъ тукъ*. Усѣмнихъ се въ искренностита му и му писахъ *да не кжса работата на двѣ*, а да пращатъ портретитѣ сѣмо менѣ, да можъ да провѣрвамъ житията имъ, да ги изработвамъ по рѣдъ и пр.

Отидохъ въ София и на 24 Авг. 97 г. се срѣгнахъ съ г. П. А. Петровъ, директора на в. „Отзивъ“, комуто дадохъ 26 портрети, които той почна да печата много грозно, грубо и зацапано. Писахъ му съ молба, да ги пачати похубаво, защото памятьта на тѣзи юнаци заслужва по сериозно внимание. Той слѣдваше да ги печата все тѣй зацапани, невѣрно въ образитѣ и чертитѣ

Чакахъ да ми върне обратно портретитѣ, не ми ги върна, като ги изпечата. Писменно го замолихъ да ми ги върне, а сжщо да ми яви и за образитѣ тѣй замазано, грозно и невѣрно, нѣма да му пращамъ други и пр. Той ми отговори, че сме имали условие съ него да напечатаме книгата, (която работѣ) *орташки* и др. Слѣдъ това захванж да печата въ вѣстника си *обявление* (за свѣдение), съ което, като ме изваждаше за челоуѣкъ триющъ *условието си*, като ма заплашваше, че много пари трѣбало да брожъ отведнѣждъ (20000 л.?) за клишетата на портретитѣ и, като ми писа, *че отъ какъ почналъ да печата „хжшовскитѣ“ портрети, вѣстника му загубилъ много абонати и пр. и пр.*, най послѣ пакъ кани да пращатъ портретитѣ нему, (а не мене). Казахъ, че йоще отъ начало този челоуѣкъ почна съ задни мисли работата спрямо менѣ и сега си показва рогата напоследѣкъ. Той посѣгна *да усвои идеята ми, да отнѣме* безправедно работата ми и да ме обезсърчи въ това мое дѣло. Ако имаме условие, нека го непечата да го види всѣки.

Но вий знаете, че ний, старитѣ борци, не се плашме отъ подобни „тепей гюрюлтюсю“, нито сме навикнали да удраме ключъ на захватотъ си дѣло съ отчайване. Нека г. П. А. Петровъ да са напхва и напруга да ми грабне и усвои идеята съ вѣстника си, вѣстникъ му е най послѣ, може да трѣби, да вика, да обвинява, да хули, да кори, и да „печата въ ржката си“, вѣстника си. Ний, хжшоветѣ, нѣмаме такова нѣщо и неможеме да му отговаряме освѣнъ прѣвъ нѣкое *нашенско прозорче*. Това прозорче ми отворихте вий, друже мой по оржжие, съ рѣченото си писмо. Може вашия гласъ, „Плъвенски“ да основе (не съ вжтъкъ) отговаряме на казана и да каже: *не! длѣтъ е отговора* и неможеме *да го печатаме*. Тогазъ, брате мой, затворете прозорчето, идеите си и млѣкнете заедно съ мене, и да гледаме *сейрвалентито* на подобни вопиющи „гласове“ намиращѣ ли отѣха въ такъзиви мити „отзиви“.

Съ надѣжда, че настоящето ми ще види

— Азъ нищо не знамъ и неможъ да знамъ, отговори стражарѣтъ.

— Кой знае, кѣдъ е запала, и съ писаритѣ любезничала, отговори една бабичка.

— Какъ, съ писаритѣ? Вий видѣхте ли?

— Какъ не, всѣки день и майката псувахъ, за гдѣто пуца съ такава

— Е, защо Вий, дружке, не дойдохте да съобщите? запита съ тихъ гласъ София Петровна.

— Защо? Защото тогава въ моитѣ дрипи не бихте ми допуснали при васъ, пѣкъ и не бихте ми повѣрвали; помислихъ си бихте, че азъ сжмъ просто дошла да просѣжъ милостинѣ, а азъ, макаръ и въ дрипи, нѣ милостинѣя приемамъ само отъ царя — баща; той ме гледа и храни.

— Тя е отъ сиропиталището, обади се единъ гласъ отъ тѣлната.

Въ това врѣме се чу отъ стаята плачъ, а въ прѣдната стая се раздаде силенъ звънъ. София Петровна се затича въ стаята, безъ да свърши своитѣ расчитвания. Тя се завтече въ гостията, гдѣто на одѣра лежеше Анна Николаевна, плачуща истерически. Около неж се трудѣше съсѣдката ѣ съ своята слугиня.

— Гдѣ има спиртъ? ето тука. Охъ, тѣзи подарки, говорѣше си София Петровна като ѣ растриваше слѣпнитѣ очи. Колко лѣжи сжмъ казвала, че не трѣбва да се довѣрва дѣте, Богъ знае, кому, че младата бавачка за нищо е негодна, тя се не грижи за дѣтето, въ нейната глава вѣтръ вѣе, ето излѣзе моето вѣрно нѣ . . . кой да слуша

Анна Николаевна се хвърляше по одѣра, плачуща, а София Петровна ѣ растриваше ту гърдитѣ, ту слѣпнитѣ очи и не прѣставаше да говори. Въ готварницата се чуваше отначало раздразненъ гласъ на Петръ Сергеевичъ, а послѣ изведнажъ се раздаде нѣкакъвъ си вѣкъ и плачъ.

блъгъ свѣтъ въ „Плъвен, гласъ“ съобщавамъ за знание *вамъ и вѣстнику*: че лицата, които сж ми дали портрети и житията си, *сж излѣжтѣ най свѣстно и свещенно у мене*, че работѣ съ успиене върху биографийтѣ на дѣйцитѣ, която работа е трудна и *иска врѣме* за изучаване, провѣриване и написване, *че вѣстни ще си приеме портрета обратно* щомъ си го иска.

Моля най убѣдително всичкитѣ живи народни дѣйци, а сжщо и роднинитѣ на загиналитѣ, да ми пращатъ портретитѣ съ биографитѣ си *направо на менъ тукъ*, ако иматъ желание да видятъ помѣстени въ книгата ми нарѣдъ съ другитѣ 360—400 портрети, които съмъ вече събралъ. *Нека го оставиме въ память на идущето поклонение*

Б. Р. Даваме мѣсто на горното отворено писмо адресирано до Г. Катрова, чрѣвъ нашата редакция. Ние напѣрваме, че молбата на Г. Семидова да дадемъ мѣсто на неговия отговоръ за доста основателенъ. И наистѣна, ако и Г. Семидовъ, въ предположитѣ бѣдѣщи фотографии, които тѣкми заедно съ биографийтѣ на старитѣ борци, бѣдѣтъ се така смазно снети, по добръ да останатъ. „Отзивъ“ продължава и днесъ да печата, но това не е вече фотографии, а нѣщо особено.

До Г-на Редактора на вѣстника „Плъвенски Гласъ“

Господине Редакторе,

Помѣстеното антрафиле въ вѣстника Ви, брой 49 — 50, страница 3 колона I е нѣщо абсуртъ за една учителка, — въспитателка и майка. — Понеже, ако имаше подобно нѣщо, което е немислимо да се очаква отъ учителка и въспитателка, то прѣди да стане извѣстно чрѣвъ вѣстника Ви, щѣше да бѣде донесено направо до Почитаемата Инспекция и то се бѣ распорѣдило както е подобавало и произнесло скромничко за една учителка и въспитателка; тѣй като селската учителка стои близко до Училищното Настоятелство. — Кое училищно Настоятелство е търпѣло подобни въспитателки спрямо въпростното антрафиле?! Коя Инспекция би държала на властъ подобни личности?! — Отъ което е ясно, че това е плодъ отъ капризъмъ на нѣкоя непристойна личностъ за човѣкъ, който незнае своитѣ обязанности и отношения, най първо, като човѣкъ човѣкъ, който неможе да създаде, нѣщо, полезно, по-добръ да кажж, нѣщо идиално за въ полза на обществото. Човѣкъ, който, види, се се храни духомъ, за да създаде умствения му крѣгозаръ подобни нелѣпости. —

Прѣди да обърне внимание върху това, Почитаемата Инспекция. Азъ, ще възразж, че мое то повѣдение е извѣстно на населението и училищното Настоятелство, понеже, азъ, служж въ Тръстенинската Община шестъ години, та както населението, тѣй и Училищното Настоятелство не би се съгласили да ме награждѣтъ тѣй непристойно и несправедливо, както това е въ въпросното антрафиле — друго, напоследѣкъ ще поменж изречението на Папа Инокентий: „Земята е затворъ а, не Отечество. Всичко врѣждува едно

София Петровна като остави Анна Николаевна завтече се при този вѣкъ. Отъ прага на готварницата тя видѣ, какъ Петръ Сергеевичъ стоеше съ повдигащата ржка надъ търкалящата се въ краката му Маша. Лицето му бѣше блѣдно, като платно, брадата му треперѣше. Той бѣше въ тази минута страшенъ.

Успокойте се, драгий, успокойте, говорѣше му София Петровна, като се стареше да вземе за ржцѣ треперящия Петръ Сергеевичъ, — давамъ ви кѣтва, че ще ѣ намѣрихъ, успокойте се

Да се намѣри, да се намѣри, проговори съ треперливъ гласъ Петръ Сергеевичъ и като си улови съ двѣ ржцѣ главата, той се повали и като направи нѣколко хода по карадора, паднж на пода.

Докторъ. Докторъ, скоро! завика София Петровна.

II.

Извѣстието за изгубването въ градината на дѣтето се разискваше на всѣкъдѣ. Вѣстникитѣ писахъ: напечатана се точното описание на изгубеното дѣте и се обяви, че, който намѣри или укаже мѣстото, гдѣто се намира дѣтето ще получи голѣмо възнаграждение. Сама Анна Николаевна ходи въ полицията, моли началника; обща голѣма награда за намѣрване на дѣтето. Дѣлото бѣше повѣрено на единъ отъ най опытитѣ издирвачи.

Анна Николаевна обща отъ себѣ си петъ хиляди рубли, а и Петръ Сергеевичъ ще даде отъ себе си. Всички познати, всички, които макаръ и малко да познавахъ семейството Олинии, — съчувствувахъ на тѣхната печалъ и се стараехъ да трѣсжтъ, нѣ всичкитѣ издирвания въ продължение на два мѣсеца се отказахъ безуспѣшни. Отчаянието на Анна Николаевна нѣмаше прѣдѣлъ. По цѣли дни нейнитѣ очи не прѣставяхъ да ронѣжтъ слъзи и упрѣкаваше себе си, като си припомняше какъ тя често поради пуститѣ свѣтски удоволствия оставаше дѣтето си въ ржцѣтъ на слугинитѣ. (Слѣдва)

против друго — духъ и тѣло, дяволъ и добродѣтель, хора и животни и всичко съ всичко“.....

10/1 98 год. с. Мар.-Тръстеникъ

Е. П. Икономова

Б. Р. Даваме мѣсто на отговорътъ на Г-а Е. П. Икономова безъ да правиме бѣлѣжка. Името на дописника не може да дадеме нито да го кажем, защото не е ни въ обичай. —

Молимъ почитаемата редакция на в. Плѣвненски Гласъ да даде мѣсто, въ колонитѣ на вѣстника, на слѣдующето.

Въ селото ни, Радомирци, Лук. околия, благодарение похвалната инициатива взета отъ страна на учителитѣ ни, се основа читалище подъ название „Развитие“.

Въ разстояние на двѣ седмици то брой около 40 дѣйствителни членове и около 80 екз. разни книги и списания, повечето отъ които сж подарени отъ учителитѣ ни и други любители на самообразованието.

Отъ учителитѣ се държахъ сказки: 1 „Цѣлътъ на Читалищата“, 2 „Ползата отъ здружаването“, „значението на самообразованието“ и др.

Ния сме крайно благодарни въсхваляваме инициаторитѣ на това похвално дѣло.

В. Тонковъ, Л. Христовъ, П. Марковъ, Петко Нановъ.

Б. Р. Радомирци заслужаватъ повече отъ похвала, както и самитѣ инициатори Г. г. учителитѣ, желателно е и по другитѣ погълми селца да ставатъ такива читалища; но не само на книга, а и на дѣло. Ще ни бѣди много приятно ако дадеме гласностъ за съставление на такива читалища и другадѣ.

Вѣрна картина на едно ново-испеченно недоучено, очилато лихварче.

Златното теле.

Искашъ ли, всичкитѣ голѣмци да се притичатъ къмъ вратата ти? Казъ единъ наивенъ, опитенъ, старъ лихваринъ до сина си, на когото брадичката и мустачкитѣ едвамъ започнахъ да изникватъ; та слушай моя доста цѣловитъ съвѣтъ: остави на дяволи всичкитѣ философски, благодетелни, поучителни книги.

Я кажи ми, синко, 100 лева по 50% мѣсечно годишно колко правятъ... Тате, 20 златни напалиончета. „Пеки исяхъ!“ пеки исяхъ! хубаво казвашъ, синко; да живѣешъ! — Сега, иди си, ти знаешъ вече всичко това, което се изисква да знае единъ опитенъ финансистъ по високитѣ лихварски науки. — Прѣблагий Господи Боже! Какви съкровища, какви почети ще се излѣжатъ върху главичката ти; съ една дума; като единъ благодатенъ дъждъ се излива върху земята! Упражнявай се, синко, неуморно въ тѣзи високи, чифутски, лихварски науки. — Вземи, на мѣсто Платона, Гидонътъ (знаменосецътъ) на финанситѣ: тамъ ще изучишъ подробно, кои окржи разбогатаватъ казеннитѣ откупщици (прѣдприемачи); колко годишни доходи дава напр. солта на хазната, и, още жолко още много хубави и полезни нѣща за нашия святъ занаятъ!... Да прѣвръщашъ сърдцето си въ една нестрошима руда: Стани Аабинъ, Корзаринъ, Циганинъ (ако не си отъ Крушовени); бѣди несправедливъ, насилственъ; прѣмахни отъ себѣ си всѣка вѣра, защото ний сме отъ Фараоновото плѣме; наши прадѣдовци изучавахъ този лихварски занаятъ още прѣди 4000 години. Отъ синоветѣ на Израила, сега, синко, настѣпихъ таквись тѣжки врѣмена за насъ, щото трѣбва да надминаваме съ 500% тѣзи проклѣти отъ насилия Египетския Молохъ модерни чифути; тѣ сж нашинскитѣ царя на златното теле, а ний сме още тѣхнитѣ политически — икономически робове; позволено е даже да станешъ двукратенъ, трикратенъ, фалсификаторъ на различни парични или политически документи, ако си единъ вѣренъ и безпороченъ послѣдователъ на покойния, великия български тиранинъ Стамболовъ (Богъ да му проси!... Наговявай се, синко съ последната капка сокъ отъ нещастницитѣ; не дѣй се съблѣзнявай отъ досадливата (несносна) за насъ финансовата теория на Колберта; върви си напредъ; придобивай си имоти и всичкитѣ земни облаги, даже съ всевъзможни Робеспьерови и джилатина Симонови террори;

Я кажи ми, синко, не ли сме вѣрни послѣдователи на Стамболовото учение? „Така, така, тате, помни, така ма обучаваше моя великий даскалъ „моралистъ“ М. М-овъ!...“

Само по този начинъ, синко, ще видишъ въ

много скоро врѣме какъ подобни на тебе: оратори, поети, риторичи, грамматици, астрономи, доктори — пластирници — гошефтары унижаватъ и оклѣветаватъ героитѣ, само за да гуждатъ тебе на тѣхнитѣ мѣста; какъ тѣ ще напълватъ списанията си съ твоитѣ прѣсловити титли; тѣ ще докажатъ на твоего многочумно „азъ“, бѣди съ грѣцки, халдейски, латински, и ако щѣшъ съ Крушовенски — цигански коментари и аргументаций и *Силното* и *Коварното*. Този който е богатъ въ всички отвошения, е мѣдръ безъ мѣдростъ, той има, безъ да знае нѣщо, всичко въ своя удѣлъ; той притежава разумъ, добродушие, заслуги, чинъ, добродѣтель, достолюбие, стоймостъ и даже благородната кръвъ (сигурно на Фараонитѣ).!!!

Златото, синко, дава едно хубаво красно даже на гровотия!... Обаче, всичко става ожадно чрѣвъ сиромашия!...!

Парата, парата, казватъ; безъ нея всичко става безплатно; добродѣтелта безъ пари и едно безполезна мебелъ; парата въздига убийцата въ най честенъ чловѣкъ; само парата може, синко, да ни направи журналисти, — (памфлетисти, бдители развалители), най-сѣтнѣ и псувачи и пр.

Освѣтъ това, не трѣбва синко, да забравимъ, че покойния Стамболовъ ни е оставилъ едно богато литературно наслѣдство „*Чорбаджийското поучение*“, което трѣбва да бѣде за насъ свѣто и ненарушимо, макаръ, че то мирише на турски — грѣцки духъ, защото българитѣ не сж имали чорбаджий; сега, сега синко, ний ще станемъ чорбаджий; слѣдователно, това богато за насъ поучение отъ великия български мжжъ трѣбва да стане за насъ едно евангелие.

Ето, читателю, идеалътъ, достойнието на нашитѣ самозванни дѣйци, които прѣдставляватъ памфлетката „бдителници“, тѣзи хора иматъ смѣлостъ, нахалство да бѣдѣтъ надъ вървежътъ на общественни работи; тѣзи хорица, които всѣватъ мѣхнаказанно интриги, раздори, различни клевети въ общество проповѣдватъ моралъ, като истински вълци въ овчя кожа. —

Нѣколко думи по причинитѣ за слабия успѣхъ въ нашитѣ класни училища.

Пише: *Из Младеновъ.*

(Продължение отъ брой 49 и 50).

Друго важно обстоятелство, което загатнахме е и нѣкои отъ распорѣжданията, които излизатъ отъ самото Министерство на Просвѣщенieto. Отъ тия распорѣждания ще спомѣнемъ само нѣкой, които чувствително влияятъ; тѣ сж: не на врѣме назначаванieto на учителитѣ, вслѣдствие, което въ много училища, по старому, учебната година почва отъ 1-й Ноемврий. По цѣли два мѣсеца се очаква единъ по единъ учител и всѣка седмица ставатъ: нови распорѣждания на учебни прѣдмети, изработване нови програми и пр. и пр., цѣли два мѣсеца на учителитѣ е това работа.

Не еднаквото распорѣдѣние по количество и качество учителитѣ по училищата, това е една доста голѣма грѣшка. Намъ ни се струва, че не ще бѣде злѣ, ако Министерството на Просвѣщенieto като исчисли: колко видове класни учители имаме и подирѣ съразмѣрно да стане назначението имъ по училищата. Въ нѣкой мѣста въ класнитѣ училища цѣлия учителски персоналъ е съ висше образование, а въ други съ срдѣно. Въ едни училища има и излишни специалисти по единъ и сжщъ прѣдметъ, а въ други обратно; историка се преобрѣща на филологъ, математика — на историкъ, администратора — на геометрикъ.

Въ заключение ще кажемъ, че дълго врѣме още ще се чува и четѣтъ статистикитѣ „съ 1/2 и съ 2/3 слаби“, ако самото Министерство на Народното Просвѣщение въ едно съ своитѣ учители сж незавзематъ за окончателното разрѣшаване, въ едно по-скоро врѣме, на въпроситѣ: снабдяване всичкитѣ трикласни и срдѣни училища съ нужнитѣ пособия и покщнина; снабдяването на тия училища съ учители, освѣтъ знаещи, нѣ и съ педагогически познания; събужданieto самосъзнанието на родителитѣ и обществото, че и тѣ трѣбва да помагатъ на учителя; опрѣдѣлен строго цѣлътъ на трикласнитѣ и срдѣни училища и изработване на учебни основи, които строго да отговарѣтъ на дидактико-методическитѣ искания, и най подирѣ да се даде една истинска гаранция на учителитѣ.

Една осжществена Жуль Вернова Фантазия. Въ фантастичния си романъ „20,000 мили подъ морето Жуль Вернъ, ни расправя, за чудес-

ния корабъ „Наутилусъ“, който съ помощта на електричеството, плува по дѣното на морето и, по желание, може да се искачва кога и да е, въ разстояние само само на нѣколко минути, на морската поврхностъ. Тази, Жуль Вернова идея е вече осжществена! Подморския параходъ, нареченъ „Аргонаутъ“ подъ командата на Капитанъ Лаке, е направилъ вече пѣрвото си подводно пътуване, подъ р. Темза. Единъ Лондонски кореспондентъ, който е присѣтствувалъ на това романтично пътешествие пише за него слѣдующето: Слѣдъ като бѣше вече всичко приготвено за нашата подводна расходка, пустнаха водата въ нарочно, направенитѣ за това апарати и „Аргонаута“ почна полѣка да потхва. Наскоро бѣхъ вече малкитѣ кръгли херметически затворени прозорчета, съ които е снабдено продълговатото тѣло на парахода, подъ водата и слѣдъ нѣколко минути владѣше вече пълна тъмнина, но блѣсването на електрическитѣ лампи, распрѣсна страхътъ, който бѣше почналъ да ни обзема въ този романтиченъ моментъ. Още малко и „Аргонаутъ“ стигна на рѣчното дѣно, по което продължихме курсътъ си. Двѣтѣ прѣдни колелета и малкото задно (колело), съ които е снабденъ този чудесенъ параходъ, функциониратъ прѣввсходно. Машинитѣ, които се движатъ съ електричество, работятъ тѣ сжщо добръ и не се чувствуватъ никакви вибрации, нито пѣкъ неприятни блѣскания. Нѣколко минути сж достатъчни за да се испразни водата отъ урѣдитѣ и „Аргонаута“ се искачва на поврхността. Безъ смитѣние, този рѣдакъ параходъ ще има голѣма бѣдѣщностъ, а главно за издирване на потъналитѣ параходи за която цѣлъ е и построенъ. („Б. Т. вѣстникъ“)

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ

Подписаната, съпруга на покойния Никифоръ Поповъ бивши Директоръ на Свищовското Търговско Училище за длѣжностъ считамъ да поблагодарѣ отъ моя страна и отъ страна на малолѣтнитѣ ми дѣца, на 1-вото Българско Застрахователно Дружество „България“ въ гр. Руссе за гдѣто ми исплати веднага слѣдъ прѣдставянieto на документитѣ, чрѣвъ агента Ангелъ Петровъ, напълно суммата отъ 10,000 лева златни, за която бѣше застрахованъ покойния ми съпругъ. Прочее прѣпорѣчвамъ особено на българската публика Дружеството „България“, както едно отъ най акуратнитѣ при изпълнение на задѣлженията си.

гр. Свищовъ, 11 Ноемврий 1897 год.

(подпис.) **Найда Н. Попова**

ПОКАНА

Врѣменний Комитетъ по събиране помощи за оздравѣлитѣ—бѣдно—болни и погрѣбението на починалитѣ бѣдни, извѣстява на почитаемитѣ Плѣвненски граждани и гражданки, че на 25-й того ще стане събрание въ читалищний салонъ, слѣдъ отпускъ на църквата, за разглѣждане устава на дружеството и избиране настоятелство, въ който день се поканватъ всички Г. г. граждани и гражданки, които би желали да се явятъ на това събрание.

гр. Плѣвненъ, 20-й Януарий 1898 год.

Прѣдседателъ на Комитета: Д-ръ Козаровъ

Плѣвненско Град. Общ. Управление
(Отдѣление Финансово)

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 126

гр. Плѣвненъ 1898 год.

Извѣстява се за знание на интересующитѣ, че на 3-й Февруарий н. год. съ перетрожка на слѣдующий день, послѣ обѣдъ, въ помѣщенieto на Общин. Управление, ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция, за отдаване на наемателъ събиране град. приходъ отъ „Октроа“ за врѣме отъ 15/II—98 до 1 Януарий 1899 год.

Офертитѣ ще се приематъ до 4 1/2 ч. послѣ обѣдъ.

Залогъ за участие въ търгътъ се иска 750 л. въ пари, или узаконени отъ държавата цѣнни книжа.

Поемнитѣ условия могатъ да се прѣгледатъ въ Общин. Управление въ работнитѣ дни и часове.

Подлежащитѣ на октроа прѣдмети се изложени. въ особена таблица, приета отъ Общ. съвѣтъ съ протоколъ отъ 31 Декемврий н. г. подъ № 77

Кметъ: К. Михайловъ

Секретаръ: П. Ненковъ

Н-къ на Отдѣлението В. Дуневъ

СВѢДЕНИЯ

за ражданията и умираиията въ Плъвенската градска община прѣзъ 1897 год.

Плъвенската градска община има наредонаселение 17130, отъ които 8588 мъжски и 8542 женски.

Родени сж прѣзъ годината 363 мъжски и 361 женски всичко 724.

Умирания има 284 мъжски и 230 женски всичко 514 отъ които 50 случая сж отъ разни мѣста, които сж умрели въ тукашната болница; така щото отъ населението на града Плъвенъ сж умрели само 464, които като сравнимъ съ роденитѣ излиза че сж родени 260 дѣца повече отъ умрелитѣ.

Прегледани сж въ градската амбулаториумъ прѣзъ годината 4807 болни.

ПЪРВО
КРОЯЧНО УЧИЛИЩЕ
„ОБЩЕСТВО“
въ гр. Плъвенъ

за кроение на дамски, мъжски, дѣтски и воени горни дрѣхи за талета и рокли.

ИЗВѢСТЯВАМЪ,

на интересующитѣ се Г-жи, Г-ци и Г-да, че приемамъ ученици въ кроячното си училище прѣзъ сроковете както по долу следвать:

1) за дамски, мъжски, дѣтски и воени горни дрѣхи отъ 1 Януарий 1 Априль, 1 Юлий и 1 Октомврий 1898 год.

2) за дамски тънки дрѣхи отъ 1 Февруарий, 1 Май и 1 Августъ с. г.

3) за скратено мъжски прави дрѣхи врѣмето за постѣпване се опредѣля отъ Ръководителя.

Всѣки може да узнае условията на поиска училищната програма.

Директоръ — Ръководитѣль:

2—3

Георги Друмевъ

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА

ЗА V-ТА ГОДИШНИНА (1898) НА

„БЪЛГАРСКА СБИРКА“

Списание за Книжнина и Обществени Знания

Спис. „Българска Сбирка“, ще излиза както и до сега, по слѣдната программа:

I. Статии и очерки върху книжнината и общественитѣ знания, по исторята и етнографията; — Пѣтешествия.

II. Животописи на знаменити мъже, дѣятели въ науката, книжнината и общественния животъ.

III. Изящна словесностъ: стихотворения; — поѣсти, разкази и очерки изъ нашия животъ; — малки поѣсти и разкази, прѣведени отъ чужди язици и писани отъ по-извѣстни писатели; — прѣводи на нѣкои класически творения.

IV. Изъ книжнината и живота: I. Въ нашенско, Български и разсѣждения върху по важнитѣ явления въ нашата книжнина и общественния ни животъ. — II. Въ славянскитѣ земи и III. На чужбина.

V. Книгописъ: а) оцѣнка на български и чужди книги; б) показалець на новозлѣзлитѣ български книги; в) показалець на по-важитѣ статии и др. въ поврѣменнитѣ списания и вѣстници.

VI. Малки вѣсти: изъ книжовния, черковно-общественъ и училищенъ свѣтъ у насъ и на чужбина.

VII. Смѣсъ: свѣдѣния по домакинството, игиената и вѣсти за открития, измѣрвания и пр.

Сътрудници: Ив. М. Вазовъ, Д. К. Поповъ, П. П. Славейковъ, Д. Т. Страшимировъ, Ив. Ст. Андрейчинъ, Ал. Узуновъ, Д-ръ Ник. Бобчевъ, П. Кисимовъ, Д. В. Храповъ, П. П. Карапетровъ, Д-ръ Пасманикъ, Дебровъ (псевд.), К. Христовъ, Ил. С. Бобчевъ, Ив. Бѣлевъ, Хр. Берберовъ, Ил. Веновъ, Д. Т. Душановъ, Ю. Ивановъ, Г. Ив. Маркова, Д. Мариновъ, Кръстю Мирский, Ив. Найденовъ, Ст. Огняновъ, В. Ковачевъ, В. Неновъ, Р. Петковъ и др. и др.

Българска Сбирка ще излиза веднѣжъ въ началото на всѣки мѣсець, освѣтъ въ юлий и августъ, въ размѣръ на 7 печатни коли.

Цѣната на годишния абонаментъ на Б. Сбирка си остава 10 лева за въ България, 12 — извънъ. Половинъ годишния абонаменти не се приематъ. За ученицитѣ, селскитѣ учители, свещеницитѣ и за абонатитѣ на „Юридически Прѣгледъ“ прѣзъ 1898 година Българска Сбирка се отстъпва за 8 л. т. е. двѣтъ списания вмѣсто 22 л. за 20 л.

На настоятелитѣ и на всички, които записжтъ и събержтъ стойността на 10 абон. прави имъ се обичайната отстъпка — едно на десетъ.

Забѣлѣжка. — Всичко, което се отнася до списанието ни (писма, статии, порѣчки, пари и пр.) испровожда се: До администрацията на Българска Сбирка, въ Пловдивъ.

Пловдивъ, ноемврий 1897 г.

Редакторъ: С. С. Бобчевъ

Самая распространенная въ Россіи ежедневная газета

С В Ѣ Т Ъ

въ 1898 году

Подъ редакцію

В. В. Комарова

будеть выходить по прежней программѣ, продолжая съ вѣрою, правдою и твердымъ упованіемъ на русскихъ людей, неустанно работать на пользу родины. Польза эта въ настоящее время несомнѣнно заключается въ подъемѣ нравственного духа народа, чуткости его къ задачамъ историческаго призванія Россіи, въ которыхъ прежде всего надо видѣть благо самого русскаго народа, не жалѣвшаго своей плоти и крови на созданіе великаго самодержавнаго государства и трудившагося очевидно не для отвлеченныхъ интересовъ.

„С В Ъ Т Ъ“, выходя ежедневно, слѣдитъ за современностью и отражае етъ собою современность. Согласно съ истиной и правельное освѣщеніе современныхъ вопросовъ — составляетъ цѣль и смыслъ нашей газеты. Число газетъ въ Россіи съ каждымъ годомъ растетъ, но „СВѢТЪ“ употребитъ всѣ усилія остаться на той высотѣ, на которой онъ стоялъ до сихъ поръ и сохранить къ себѣ симпатіи своихъ читателей.

По примѣру прежнихъ лѣтъ, въ фельетонахъ газеты будутъ помѣщаемы историческіе и бытовые романы. Романы эти будутъ отличаться разнообразіемъ въ выборѣ темъ и эпохъ. Съ 1 января начнется печатаніемъ большой историческій романъ извѣстнаго и талантливаго писателя А. Е. Зарина „Власть земли“. Дѣйствіе романа происходитъ въ Москвѣ, въ XVII столѣтіи. Кроме того, будутъ напечатаны новыя произведенія Н. Э. Гейнце: „Въ чадѣ изъ мѣны“, историческій романъ изъ послѣднихъ дней самостоятельности, Украины и „На пути въ минувшій“, бытовое произведение изъ петербургской жизни, а также романъ В. Радича „Сумерки души“ и другіе.

При газетѣ „Свѣтъ“ выходить въ видѣ ежемѣсячнаго журнала,

„ПРИЛОЖЕНИЕ РОМАНОВЪ“

Романы, выходящіе ежемѣсячно отдѣльными книжками, даютъ такъ много чтенія, что могутъ вполне удовлетворить любителей изящной литературы. При компактности печати, большія литературныя произведенія помѣщаются въ одномъ томѣ. Для будущаго 1898 года въ распоряженія редакціи для „Приложений“ имѣются произведенія В. Л. Маркова, Г. П. Данилевскаго, Н. Э. Гейнце, С. К. Литвина, В. И. Крыжановской, К. В. Назарьевой, А. А. Соколова, Генриха Сенкевича, Болеслава Пруса, Э. Золя, Ж. Оне, А. Терье, Каролины Свѣтлой и другихъ выдающихся русскихъ и иностранныхъ писателей. Въ книжкахъ романовъ будущаго года мы дадимъ значительный перевѣсъ историческимъ романамъ и историческимъ межуарамъ и хроникамъ. Между прочимъ въ теченіе 1898 года будутъ помѣщены слѣдующіе романы: „На Индію при Петръ“, ист. ром. Г. П. Данилевскаго, „Курскіе порубежники“, ист. ром. В. Л. Маркова, „Деньги“, А. А. Соколова, „Подъ Властью тьмы“, его же, „Погорѣвшая сила“, К. В. Назарьевой, „Въ царствѣ привидѣній“, спиритическій романъ Н. Э. Гейнце, „Заколдованный замокъ“ и „Блаженные нищие духомъ“, В. И. Крыжановской, „Парижъ“, новый романъ Э. Золя, романы знаменитыхъ польскихъ писателей: „Фараоны“, Болеслава Пруса, „Крестоносцы“, Генриха Сенкевича, романъ чешской писательницы Каролины Свѣтлой — „Пакаунтъ“.

Подписная цѣна съ пересылкою и доставкой остается безъ перемѣны

НА ГОДЪ	НА ПОЛГОДА	НА 3 МѢС.
Съ 1 января по 31 декабря. 4р.	Съ 1-го января или 1-го июля 2р.	Съ 1 янв., 1 апр., 1 июля или 1 окт. 1р.

ПОДПИСНАЯ ЦѢНА НА „СВѢТЪ“ СЪ „ПРИЛОЖЕНІЕМЪ“ РОМАНЕВЪ“.

НА ГОДЪ	НА ПОЛГОДА	НА 3 МѢС.
(Газета „Свѣтъ“ и 12 кн. ром.) 8р.	(Газета „Свѣтъ“ и 6 кн. роман.) 4р.	(Газета „Свѣтъ“ и 3 кн. роман.) 2р.

Письма и двѣти адресовать: С.-Петербургъ, редакція „Свѣтъ“, Невскій, 136.

ОБЪЯВЛЕНИЕ

—*—*—

Открива се подписка за дѣтското иллюстрировано списание

„ЗВѢЗДИЦА“ ГОД. VII (1898).

(См. „Звѣздца“ е препорѣчено на родители и учители съ окръжно отъ Министерството на просвѣщеніето отъ 28 Септемврий 1896 год. подъ № 15,250).

„Звѣздца“ е най-распространено дѣтско списание. То дава на читателитѣ си, освенъ отборъ материалъ за прочитъ, още и такива приложения каквито друго списание съ такава цѣна не може да даде. (Първото приложение е прѣкрасенъ стѣненъ календаръ, художественъ изработенъ въ едно отъ най-първитѣ заветения въ Европа, който се испраща съ I книжка, а при всѣка книжка се прилага по една прѣкрасна цѣтна картинка. Такива приложения може да даде само „Звѣздца“, защото има много абонати.

Годишниятъ абонаментъ на „Звѣздца“ 2 само два лева, прѣдплатени. Въ странство е лева и 50 стот.

Родители и учители! запишете дѣцата и ученицитѣ си на „Звѣздца“: „Звѣздца“ е любимото дѣтско списание!

Всичко що се отнася до „Звѣздца“ се испраща до Н. Бѣловѣждовъ, Учитель—София.

Забѣлѣжка. Редакцията на „Звѣздца“ издава и редъ книжки за дѣца подъ название „Дѣтска библиотека“. До сега сж издадени 15 книжки, които заедно струватъ 2 л. и 40 ст. Въ странство 3 л. Цѣната имъ е съвѣтъ малк. Обявление за тѣхъ се намира въ всѣка книжка на „Звѣздца“. Обръщаме внимание и на всички и върху тѣзи книжки.

Отъ Редакцията.

година V 1-й Януарий 1898 г. книжка I.

БЪЛГАРСКА СБИРКА

СПИСАНИЕ ЗА КНИЖНИНА И ОБЩЕСТВЕННИ ЗНАИР

излиза подъ редакціята

на

СТЕФАНА С. БОБЧЕВЪ

СЪ ДЪРЖАНИЕ

I С. С. Бобчевъ—Въ Бѣлградъ (Изъ „Пѣтьомъ прѣзъ сръбскитѣ земи“). II Ив. Андрейчинъ — Влѣнове, стихотворения. 1. Празникъ; 2. Писмъ; 3. Пѣснь; 4. Пробужденіе. III П. Дебровъ—стихотворения и биология. IV Стоянъ—Въ деня на „Слънцето на правдата“ (разказъ). V Церковски — Стихотворения (Изъ „Полски звукове“) 1. Изгбра. 2. Вродъ. 3. Испихъ чаша. 4. Мракъ се мръкнѣ. VI П. К. Митхадъ паша и опитванията му да потурчи българскитѣ училища. VII Кирилъ Христовъ — По рилскитѣ висоти стихотворение. VIII Церковски — Крамаче. Стихотворение. IX В. Стойковъ — Що да се прави съ нашитѣ момѣ? X. Малки очерки и разкази.—1 Охлювъ и розовъ храстъ. (Изъ приказкитѣ на Андерсена). Прѣв. Ив. Ст. Андрейчинъ 2. Синовно въспоминание, отъ Франсуа Коппиѣ Прѣвела Дора 3-ва. 3. Дѣцата на улицата, отъ Андрея Нѣмовскій. Прѣвжда Н. Г. Данъ. XI Изъ книжнината и живота—1 Въ нашенско 1. Народното Сѣбрание и бюджета за 1898 г.—2. Ялова ли бѣше законодателната дѣятелностъ на сключената сессия?—3. Тритѣ влашки берати и значеніето имъ въ за Македония.—4. Честита нова година! С. С. Бобчевъ II Въ славянскитѣ земи. Прѣгледъ за 1898 година! С. С. В.—III на Чужбина.—1 Прѣгледъ на 1897 г. Черневъ.—IV. Изъ прочетеното въ нашия и чуждия печатъ—1. Венелиновитѣ книжа въ Москва—2. Държав. испитъ за чинов. и адвокати.—3. Германскитѣ кредитни дружества.—4. Графъ Толстой—за искусството —† Богданъ Величковъ (М). † Алфонсъ Доде. XII Книгописъ.—1. Рецензи. Зоология за 1 кл. отъ Д. П. Векиловъ. V. 2. Учеб. по Зоология отъ Андрейчевъ. V.—3 Библиотека за прочитъ. Редакторъ Б. Велчевъ. В С.—4 Международенъ календаръ отъ Дюресталь. В.—П. Нози книги—III. Нови списания. XIII Малки вѣсти.—Двадесетъ и петъ год. юбилей на Левски.—Гр. Толстой.—Нови вѣсти. и списания.—Расковиче за дълго живѣние. XIV. Обявления.

Годишенъ абонаментъ 10 лева.

ОБЪЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕБНИТѢ ПРИСТАВИ

№ 96

Извѣстявамъ, че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване, настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ трѣгъ въ канцелярията ми въ градъ Плъвенъ слѣдующий недвижимъ имотъ

1) Една кща въ гр. Плъвенъ IV кварталъ построена на врѣхъ земята, отъ камѣтъ, керпичъ, дървенъ материалъ покрита съ кермиди, дължена 10 1/2 ширина 5 м. височина 2 метра три отдѣления съ дворъ оцѣненъ отъ истаца за 200 лева

Горний имотъ принадлежи на Василъ Петковъ Ивановъ отъ гр. Плъвенъ не е заложенъ продава се по възисканіето на Стоянъ Стаменовъ за 890 лева 40 ст. лихвитъ и разноскитѣ по исплнителния листъ № 1857 на Плъвенскій гр. Мировий Сѣдия.

Надаваніето ще почне отъ първоначална цѣна на горѣ.

Разглѣжданіето книжата и надаваніето може да става всѣки присѣственъ день въ канцелярията ми.

гр. Плъвенъ 15 Януарий 1897 година

Сѣд. Приставъ: Ив. А. Гърковъ 2—2

№ 85

Извѣстявамъ, че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ трѣгъ въ канцелярията ми въ гр. Плъвенъ слѣдующий недвижимъ имотъ.

1) Едно празно място въ гр. Плъвенъ VIII кварталъ отъ 56 квадрат. метра, оценена за 140 лева.

Горний имотъ принадлежи на Георги Вацовъ отъ гр. Плъвенъ не е заложенъ продава се по висканието на Стояновъ Върбенковъ С-е за 125 лева лихвитъ и разноските по изпълнителния листъ № 3201 на Плъвенски Градски Мировий Скъдия.

Надаването ще почне отъ първоначална цѣна на горѣ.

Разглеждането книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ въ канцеларията ми.

гр. Плъвенъ 17 Януарий 1898 год.

Сждеб. Приставъ: Ив. А. Гърковъ. 2—2

№ 88

Извѣствамъ, че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плъвенъ слѣдующий недвижимъ имотъ:

1) Една къща въ 7 кварталъ на гр. Плъвенъ отъ камѣкъ, кирпичъ и дървенъ материалъ, покрита съ кирмиди дължина 12, ширина 6 и височина 2 метра на три отдѣления оценена за 300 лева.

Горний имотъ принадлежи на Велико Начовъ отъ гр. Плъвенъ не е заложенъ продава се по висканието на Алекси Дулгеровъ отъ гр. Никополъ за 187 л. 50 стотин. лихвитъ и разноските по изпълнителния листъ № 1314 на I Никополски Мировий Скъдия.

Надаването ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ.

Разглеждането книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ въ канцеларията ми.

гр. Плъвенъ 15 Януарий 1898 год.

Сждебенъ Приставъ: Ив. А. Гърковъ 2—2

№ 86

Извѣствамъ, че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстний вѣстникъ, ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плъвенъ слѣдующий недвижимъ имотъ:

1) Една къща, въ гр. Плъвенъ 5 кварталъ, на двѣ отдѣления 1 мугуфакъ (кухня), земникъ съ дворъ около $\frac{1}{2}$ декара, оценена за 750 лева.

2) Лозе въ Плъвенското землище въ „Текиский орманъ“ отъ около 4 декара, оценено за 180 л.

3) Нерезипа въ сѣщото землище въ „Аладжи чопша“ отъ около 2 декара оценена за 30 лева.

4) Едно празно място залозе въ Плъв. землище „Бжчвата“ около 2 декара оценено за 103 лева.

Горниятъ имотъ принадлежи на наследниците на покойний, Иванъ Митовъ отъ гр. Плъвенъ нежъ заложени ще се продава по Опредѣлението на Плъвенски Окр. Скъдъ, отъ 17 Януарий 1896 год. подъ № 9

Проданта е втора, наддаването ще почне отъ цѣната която даде първий купувачъ. Разглеждането книгата може да става всѣки присѣственъ денъ въ канцеларията ми.

гр. Плъвенъ 15 Януарий 1898 год.

Сждебенъ Приставъ Ив. А. Гърковъ 2—2

№ 65

Извѣствамъ, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето ще продавамъ по II продажба изложенитъ по долу недвижими имоти, а именно:

1) Къща въ с. Злакучени, махлата „припека“ отъ простъ материалъ покрита съ прѣстъ, съ три отдѣления съ дворъ 2 декара, оценена произволна.

Продаваемъ имотъ принадлежи на Метю Исмаиловъ отъ с. злакучени, продава се по изпълнителния листъ № 1536 отъ 5-ий Май 1895 год. издаденъ отъ II Плъвенски Мировий Скъдия, въ полза на Ботю Първановъ, отъ с. злакучени, за искъ 137 лева 20 стот. и др. разноски.

Разглеждане книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плъвенъ, 5-ий Януарий 1898 год.

П. Сждеб. Приставъ: М. П. Марчевъ 2—2

№ 350

Извѣствамъ, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстний вѣстникъ, ще продавамъ по II продажба слѣдующий недвижимъ имотъ, а именно:

1) Къща въ с. Староселци, отъ простъ дървенъ материалъ, покрита съ прѣстъ обѣмъ: дължина 10 м. широчина 5 метра и височина 2 м., съ дворъ 1 дек. оценена произволна.

Продаваемъ имотъ е собственъ на Махмудъ Аджовъ, отъ с. Староселци продава се по искътъ на Цвѣтко Герговъ, отъ с. село, състоящъ отъ 333 лева лихви и др. разноски по изпълнителния листъ № 3672 отъ 10 Ноември 1895 год. на II Плъв. Мир. Скъдия.

Разглеждането книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плъвенъ 15 Януарий 1898 г.

П. Сжд. Приставъ М. П. Марчевъ 2—2

№ 12007

Извѣствамъ, че 31 день слѣдъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстний вѣстникъ

ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плъвенъ слѣдующитъ недвижими имоти.

1) Една къща конторъ въ с. Бръшляница покрита съ прѣстъ и слама съ дворъ 2 декара оц. за 50 л.

2) Нива Бръшляницкото землище местността Плъв. пхтъ 12 дек. оценена за 60 лв.

3) Нива сѣщото землище местността средорета 17 дек. 5 ар. оценена за 85 лв.

4) Нива сѣщото землище местността „орѣха“, оценена за 45 лева.

5) Лозе сѣщото землище местността „равнището“ 1 декара 4 ара оц. за 6 лева.

Надаването ще почне отъ първоначална цѣна на горѣ.

Имотътъ е собственъ на Георги и Пъшо Илиевъ отъ с. Бръшляница не е заложенъ никому, продава се за удовлетворение искътъ на Ив. Н Палуковъ отъ с. Бръшляница за искъ 985 лева по изпълнителенъ листъ № 3420 издаденъ отъ Плъв. Окол. Мир. Скъдия.

гр. Плъвенъ 31 Декември 1897 год.

П. Сждеб. Приставъ: П. Д. Вълевъ 2—2

№ 8521

Извѣствамъ, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще продавамъ по втора продажба, имота изложенъ въ обявлението ми отъ 7 Юлий м. г., обнародвано въ „Бдителъ“ броеве: 7 и 8.

Разглеждането книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ въ канцеларията ми.

гр. Плъвенъ 23 Януарий 1898 год.

П. С. Приставъ: М. П. Марчевъ

1—2

№ 545

Извѣствамъ, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще продавамъ по II продажба, имота изложенъ въ обявлението ми отъ 12 Юний 1897 год. подъ № 2070, обнародвано въ в. „Бдителъ“ броеве: 3 и 4 отъ м. г.

Разглеждане книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плъвенъ, 21 Януарий 1898 год.

П. С. Приставъ: М. П. Марчевъ 1—2

№ 544

Извѣствамъ, че 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстний вѣстникъ, ще продавамъ по I-ва продажба въ канцеларията си въ гр. Плъвенъ, слѣдующитъ недвижими имоти лежащи въ землището на село Мар. Трестеникъ, а именно:

1) Нива „Мандритъ“ 15 дек., оценена 225 л.
2) Нива „Кековъ геранъ“ 8 декара, оценена 120 лева.

Продаваемитъ имоти сжъ собствени на Кучо Тодоровъ отъ с. Мар. Трестеникъ, не сжъ заложени никому, продаватъ се по висканието на Иванъ Коновъ отъ сѣщото село, състояще отъ 141 левъ и други разноски, по изпълнителния листъ № 9 отъ 4-ий Януарий 1894 год. на Плъвенски Окол. Мировий Скъдия.

Разглеждането книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ и часъ.

гр. Плъвенъ 22 Януарий 1898 год. 1—2

П. С. Приставъ Плъв. Окр. Скъдъ: Мар. П. Марчевъ.

№ 800

Извѣствамъ, че 31 донъ слѣдъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстния вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ г. Плъвенъ слѣдующиятъ недвижимъ имотъ въ Вълчитрънското землище:

1) Нива, 8 декара 1 аръ, мѣстността „срѣщу пордимъ“ оценена 25 л.; 2) Нива, 22 декара 8 ара, мѣстността „срѣщу Беровата воденица“ оценена 67 л.; 3) Нива, 13 декара 8 ара, мѣстността „срѣщу пордимъ“ оценена 40 лева; 4) Нива, 2 декара 3 ара, мѣстността „Дъртите лозя“ оценена 7 лева; 5) Нива 12 декара 9 ара, мѣстността „Вехтите лозя“ оценена 37 лева; 6) Ливада, 1 декаръ мѣстността „Долна Шаварна“ оценена 4 лева; 7) Востанъ 8 ара, мѣстността „Долните“ оценена 6 лева; 8) лозе 3 декара 7 ара, мѣстността „Камака“ оценено 19 л.; 9) лозе, 4 декара 4 ара, мѣстността „Долните лозя“ оценено 25 лева; 10) нива, 16 декара 3 ара мѣстността „Мечкаговецъ“ оценена 49 лева; и 11) $\frac{3}{4}$ частъ отъ една къща, въ с. Вълчи трънъ покрита съ слама и прѣстъ съ дворъ 3 декара въ двора има три сая и единъ кошъ оценени 40 лева.

Надаването ще се почне отъ първоначална цѣна.

Имотътъ е собственъ на Христо Кнчевъ отъ с. Вълчи трънъ, не заложенъ, продава се за удовлетворение искътъ на Михалъ Данковъ отъ с. Вълчи трънъ отъ 540 лева и 50 ст. по изпълнителния листъ № 2366 отъ Плъвенски Окол. Мир. Скъдия.

гр. Плъвенъ 22 Януарий 1898 год.

Пом. Сжд. Приставъ Плъв. окр. сждъ:

П. Д. Вълевъ

1—2

№ 749

Подписаний Петръ Д. Вълковъ, Пом. Сждеб. Приставъ при Плъвенски Окр. Скъдъ на II участъкъ на основание изпълнителния листъ № 874 отъ 12-ий Февруарий 1896 год. издаденъ отъ Плъвенски Окр. Скъдъ въ полза на Стояновъ, Върбенковъ и С-е изъ гр. Плъвенъ срѣщу Недко Бановъ отъ гр. Плъвенъ за искъ 6718 л. 50 ст. заедно съ лихвитъ по 10 % годишно отъ 1-ий Септември 1895 год. до исплащанieto и 419 л. 10 ст. сждебни и по водение на дълото разноски и съгласно чл. чл. отъ Гражданското Сждопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаема публика, че на 27 Януар. тѣзи година ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддаване въ Канцеларията ми слѣдующитъ дължникови движими имоти, а именно:

1) 550 кила камена солъ на група оценена по 15 ст. кило; 2) 45 кила бита солъ (ситна), оценена по 16 стотинки кило; 3) 93 кила бобъ, оцененъ по 20 ст. кило; 4) 20 кила гиритъ сапунъ желтъ, оцененъ по 50 ст. кило; 5) 50 кила гиритъ сапунъ бѣлъ, оцененъ по 40 стот. кило; 6) 12 кила лой бѣлъ (чирвишъ), оцененъ по 80 стот. кило; 7) 13 кила червенъ ниперъ ситенъ, оцененъ по 70 ст. кило; 8) 10 кила стипца оценена по 50 стотинки кило; 9) 22 кила алевъ оцененъ по 80 стотинки кило; 10) 32 кила данѣвъ оцененъ по 30 ст. кило; 11) 32 килаа лѣща, оц. по 10 ст. кило; 12) 23 кила сѣчи кѣбростъ, оцененъ по 20 ст. кило; 13) 10 кила туткалъ оцененъ по 1 левъ кило; 14) 20 кила тергия винена оценена по 50 стот. кило; 15) 10 кила темякъ, оцененъ по 50 ст. кило; 16) около 250 кила морска солъ, оценена по 12 ст. кило; 17) около 190 кила гвоздѣ теляни — марташки отъ разни величини и дебелени, оценени по 15 стотинки кило; 18) Единъ и половина кантаръ педжерля четвъртито желѣзо, оценено за 13 лева; 19) Единъ и половина кантаръ желѣзо калѣвъ, оценено за 13 лева; 20) 27 корита разни, оценени по 1 левъ 50 стот. едното; 21) 15 ости дървени, оценени по 80 стот. едната; 22) 9 хомоти волоски, оценени по 80 стотинки едния; 23) 9 кросна оценени по 30 стотинки едното; 24) 9 лопати дървени оценени по 30 ст. едната; 25) 8 топорички оценени по 10 ст. едната; 26) една ралица оценена за 1 левъ; 27) 41 дузина кафѣ киритъ оценени по 50 ст. дузината; 28) Единъ кракъ за мѣсенне хлѣбъ, оцененъ за 70 ст.; 29) 169 кутий скробела, оц. по 10 ст. кугията; 30) 40 кила чаетъ востѣкъ, оцененъ по 2 лева кило; 31) 32 кила востѣкъ европейски, оцененъ по 5 лева кило; 32) 22 кила оризъ Английски, оцененъ 45 стот. кило; 33) 10 шока стѣкла по 25 др. оцѣн. по 5 лева 20 ст. шока; 34) 10 шока стѣкла по 50 драма. оцѣн. по 5 л. 20 ст. шока; 35) 2 шока ламбени стѣкла отъ разни номера оц. по 1 л. 50 ст. шока; 36) 50 кила влашки катранъ оцененъ по 30 ст. кило; 37) 100 кила мѣлъ чистъ, оцененъ по 70 ст. кило; 38) 10 дъски горюнови (тапи), оценени по 1 л. 20 ст. едната; 39) Два ралика желѣзни, оценени по 4 л. едния; 40) Двѣ футии, оценени по 1 л. 50 ст. едната; 41) 20 вѣжки разни, оценени по 30 ст. едното; 42) 2 чебра оцѣн. по 6 лева едното; 43) Единъ кантаръ тегли 150 кила, оцененъ за 20 лева; 44) Единъ кантаръ тегли 60 кила, оцененъ за 10 лева; 45) 2 кофи мѣрни за храна, оценени по 8 лева едната; 46) 40 кила сода за правение на сапунъ; оцѣн. 50 стот. кило; 47) 6 метли нови желти, оценени по 50 ст. едната; 48) 7 вѣжки осмаци, оценени по 35 ст. едното; 49) 5 вѣжки пестаци оц. по 80 ст. едното; 50) 14 юлари конски, оценени по 40 стот. едния; 51) единъ маркучъ гугенъ, оцененъ за 50 лева; 52) 2 кила бамия, оценена по 1 л. 50 ст. кило; 53) 40 кила риба солена, оценена по 60 ст. кило; 54) три кила стомана, оценена по 90 ст. кило; 55) 8 кила сѣчки, оцененъ по 1 л. кило; 56) Единъ камакъ за медение солъ (рѣчна) оценена за 10 лева; 57) 50 ведра сурова пращина ракия, оц. по 12 лева ведрото; 58) около 20 ведра мѣстенъ конякъ, оцѣн. по 12 лева ведрото; 59; около 150 вѣдра вино, оценено по 4 лева вѣдрото; 60) Една бѣчва отъ горюнови дъски обковани съ дървени обрачи, вмѣстимостъ отъ около 500 вѣдра оцѣн. за 300 лева; 61) Една бѣчва отъ сѣщия материалъ—вмѣстимостъ отъ около 300 вѣдра, оценена за 250 лева; 62) Единъ батлакъ отъ сѣщия материалъ, обкованъ съ жилѣзни обрачи отъ около 40 вѣдра оц. за 30 лева; 63) Единъ батлакъ отъ сѣщия материалъ около 22 вѣдра, оцененъ за 20 лева; 64) Два батлака отъ сѣщия материалъ по 50 вѣдра, оценени за 40 лева; 65) Една капа отъ горюнови дъски обкована съ дървени обрачи отъ около 15 казана, оценена за 50 лева; 66) Единъ казанъ бакжренъ за варение на ракия въ тяжесть заедно съ капака отъ около 60 оки, оцененъ за 300 лева; 67) Каса за пари Английска система млневъ, оценена за 500 л.; 68) Единъ клавиръ, оцененъ за 500 лева; 69) Една масса голѣма съ едно парче мермеръ оцѣнена за 40 лева; 70) Една масса писалищна, оценена 40 лева; 71) Единъ часовникъ стѣненъ кракъ, оцененъ за 20 лева и 72) двѣ маси, оценени за 24 лева.

Надаването ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ.

Които Г. Г. желаятъ да купятъ горнитъ имоти могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванетоъ всѣки присѣственъ денъ и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ се допустне да прѣгледатъ всѣкиятъ книжа относяще се по проданта.

гр. Плъвенъ 21 Януарий 1898 год.

дѣло № 699 отъ 1897 год.

П. Сждебенъ Приставъ: Петръ Д. Вълковъ

ИЗВѢСТІЕ

Извѣства се на Г. г. търговцитъ въ гр. Плъвенъ и окръга, че въ печатницата ни има всички форми отъ търговскитъ книги, които правителството задължава всѣки търговецъ да води за напрѣдъ.

Желающитъ да си поръчатъ, могатъ да ги прѣгледатъ и укажатъ отъ кои форми иматъ нужда и по съ колко листа да стане всѣкои тефтеръ.

Плъвенъ 17 Януарий 1898 год.

Съ почитание:

Бр. Ст. Бояджиеви.

Последня новина отъ София.

Вчера на 24 т. м. Г-нъ Министръ Маджаровъ е тръгналъ отъ София и днесъ въ Недѣля ще прѣстигне въ градътъ ни. По този случай може да се прегледа и мѣстото за гарата.